

ŠKODA AUTO VYSOKÁ ŠKOLA, O.P.S.

Studijní program: B6208 Ekonomika a management
Studijní obor: 6208T164 Globální podnikání a právo

**AUTORSKÁ PRÁVA NA
INTERNETU V SOUČASNÉM
PRÁVU EU**

Bc. Vojtěch MACH

Vedoucí práce: doc. JUDr. Václav Šmejkal, Ph.D.

Tento list vyjměte a nahradte zadáním bakalářské práce

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury pod odborným vedením vedoucího práce.

Prohlašuji, že citace použitých pramenů je úplná a v práci jsem neporušil autorská práva (ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském a o právech souvisejících s právem autorským).

V Mladé Boleslavi, dne ...

Děkuji doc. JUDr. Václavu Šmejkalovi, Ph.D. za odborné vedení diplomové práce, poskytování cenných rad, komentářů a informačních podkladů.

Obsah

Seznam použitých zkratk.....	6
Úvod.....	7
1 Autorská práva na internetu obecně	9
1.1 Právní úprava autorského práva v EU.....	10
1.2 Vymezení technologické terminologie	13
2 Vybrané oblasti z autorského práva na internetu	18
2.1 Právo na rozmnožování a příslušené výjimky a omezení.....	18
2.1.1 Právo na rozmnožování	18
2.1.2 Výjimky a omezení	20
2.2 Právo na rozšiřování	26
2.3 Sdělování veřejnosti	31
2.3.1 Hypertextování	33
2.4 Sankce a ochranné prostředky.....	46
2.5 Svoboda, ochrana a odpovědnost v informační společnosti	48
2.5.1 Povinnosti a odpovědnost poskytovatelů internetového připojení ve vztahu k ochraně autorských práv	50
Závěr	61
Seznam literatury	64
Seznam obrázků	67

Seznam použitých zkratk

ES	Evropské společenství
EU	Evropská unie
HTTP	Hypertext transfer protocol
Informační směrnice	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES
IP	Internet protocol
ISP	Internet service provider – poskytovatel internetového připojení
P2P	Peer-to-peer
SDEU	Soudní dvůr Evropské unie
VPN	Virtual private network

Úvod

Historie a příběh evropské úpravy autorského práva zakotveného do kyber-prostoru a internetu se neodmyslitelně prolíná s vývojem informačních technologií, avšak nikoliv způsobem, kdy by právem byly jasně stanoveny hranice platné neomezeně v čase, nýbrž je zájmem evropského práva pokrývat exponenciálním tempem rozvíjející se možnosti internetu, a to cestou vytvoření co nejobecnější právní úpravy. To vede ovšem k nejednoznačnosti výkladu takové úpravy, již je třeba dodatečně objasňovat. Je evidentní, že v této oblasti práva se nesetkáváme tolik s vlivem práva na nové, dynamicky se rozvíjející, technologie, ale spíše s vlivem technologií na právo a jeho výklad.

Smyslem první části práce je vědecký popis právního prostředí, jímž se práce zabývá a ze kterého jsou čerpány primární a související sekundární zdroje. Rovněž je součástí vědeckého popisu definice terminologie, jež se v následující analýze bude vyskytovat převážně tak, aby čtenář neseznámený s problematikou technických aspektů souvisejících s internetovým prostředím získal postačující vědomosti k pochopení takových aspektů v následujícím textu. V zájmu práce je pokládáno za nutné vysvětlit pojmy jako hypertext, peer-to-peer, caching apod. v předstihu proto, aby následná analýza neodbočovala od tématu k nutnému výkladu pojmů.

Nosná konstrukce práce je poté komponována ve druhé části, kterou lze samu o sobě rozdělit do dvou rovin, kde první nahlíží na samotné prameny evropského práva upravujícího autorská práva v prostředí internetu a poskytuje analýzu nejčastěji skloňovaných a velmi obecně unijním právem upravených konceptů, jako je například pojetí sdělování veřejnosti, práva na rozmnožování se zaměřením na soukromé užití či rozšiřování děl spadajících do duševního vlastnictví, příslušných výjimek atd. Tato analýza je založena na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Informační směrnice). Z pohledu druhé roviny jde o zhodnocení praktické vymahatelnosti autorských práv na internetu a objasnění metodou explanační, jestli je tato vymahatelnost dostatečná či v čem spočívají možná úskalí, a to na zejména na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých

právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu). Sekundárními zdroji, o něž se tato analýza opírá, jsou rozsudky Soudního dvora Evropské unie k doposud položeným otázkám vnitrostátních soudů, příslušných stanovisek generálních advokátů Soudního dvora EU a komentáře převážně odborné veřejnosti jak české, tak zahraniční.

Výsledkem analýzy stěžejní části práce je vyjasnění relací mezi klíčovými právními předpisy, tedy Informační směrnicí a směrnicí o elektronickém obchodu, a současného postoje Soudního dvora EU a generálních advokátů k předmětné problematice. Práce si klade za cíl napomoci, na základě analýzy nejnovějšího vývoje autorského práva EU, vyjasnění nesporného eurokonformního výkladu toho, kdy dochází k porušení autorských práv na internetu. Rovněž si práce klade za cíl zhodnotit, zdali je poskytovaná ochrana autorských práv v prostředí internetu unijním právem dostatečná i v souvislosti s tím, jestli a jak je prakticky možné této deklarované ochrany dosáhnout.

1 Autorská práva na internetu obecně

Z hlediska koncepce práva je autorské právo součástí práv duševního vlastnictví. Ochrana autorských práv jest deklarována jako jedna ze základních zásad právních předpisů, a to v případě (nejen) EU akceptací univerzálních mezinárodních smluv pod správou Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO)¹. Právo na ochranu duševního vlastnictví, a tedy i autorských práv, je v rámci unijní úpravy zakotveno v Listině základní práv Evropské unie v čl. 17. odst. 2: „*Duševní vlastnictví je chráněno.*“²

Práva duševního vlastnictví se dělí na práva morální neboli osobnostní, jejichž nositelem je osoba/y, která/é jsou tvůrcem určité hodnoty. Tato práva obvykle přináší tvůrci výhradní právo nad správou této hodnoty po dobu trvání určitého období, včetně práva být vůbec označen za autora. Druhou, avšak neméně podstatnou součástí práv duševního vlastnictví, jsou práva na požívání materiálních důsledků, která vytvořená hodnota přináší a jejichž význam spočívá v určení práv majetkových. Práva duševního vlastnictví se tedy dělí na práva autorská, jenž jsou právy autorů literárních či uměleckých děl (např. knih a jiných psaných děl, hudebních skladeb, maleb a kreseb, soch, počítačových programů, filmů atp.), avšak rovněž představitelů těchto děl (tzn. herců, zpěváků, muzikantů), producentů či organizací zprostředkujících plošné vysílání, a které poskytují ochranu proti neoprávněnému užití díla po dobu minimálně 70-ti let od smrti autora, a práva k průmyslovému vlastnictví a obchodním strategiím, o kterých tato práce nepojednává³.

Je nutno uvést, že výše popsaný koncept je velmi obecný a součástí právní úpravy je množství omezení a výjimek, jenž zajišťují tzv. fine-tuning vedoucí k dosažení rovnováhy mezi zajištěním dostačující ochrany autorů, respektive držitelů autorských práv, a potřebami informační společnosti a veřejnosti, která k nově vzniklým hodnotám vyžaduje přístup. Těmito omezeními a výjimkami se práce věnuje v následujících kapitolách.

---

¹ ŠMÍD, V. Globální systém duševního vlastnictví: účel a pozice WIPO a WTO. [Diplomová práce.] Praha: Univerzita Karlova – Právnická fakulta, 2015.

² Čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv EU.

³ WTO: What are intellectual property rights? [online]. wto.org. [cit. 9.9.2017]. Dostupné z: https://www.wto.org/english/tratop_e/trips_e/intel1_e.htm

1.1 Právní úprava autorského práva v EU

S rozvojem informační společnosti a obecně informačních technologií, zejména internetu, vyvstává otázka problematičnosti ochrany autorských práv.

Internet tvoří spletitou síť informací a dat, jejichž zobrazovanou podobou jsou texty, obrazy, zvuky či videa, která mají společný digitální charakter a přítomnost ve virtuálním světě internetového úložiště, ke kterému má teoreticky každý uživatel okamžitý a neomezený přístup. Tento atribut sdílení informací a dat s sebou nese již řadu let příslib jakési revoluce ve způsobu šíření a ukládání celospolečenského vědění, jehož přínos pro onu společnost v sobě skýtá nelimitovaný potenciál, ale i příležitosti pro komerční využití. Pokud by internet sloužil jen účelům sdělování informací veřejnými institucemi, nebylo by třeba autorské právo v podobě „před internetem“ reformovat, avšak zmiňovaný potenciál by zůstal nenaplněn.

Každý z uživatelů interaktivního internetu současné podoby požívá základní práva na svobodný projev, práva na informace⁴, práva na ochranu osobních údajů⁵, svobodu umění⁶ a vědy a práva na podnikání⁷ nejen v důsledku svých aktivit ve virtuálním prostředí. Nikoliv však neomezeně. Všechna tato zmíněná základní práva se mohou dostat do konfliktu s exkluzivitou autorského práva a oprávněními z něj vyplývajícími. Na druhou stranu je totiž třeba podotknout, že jakákoliv informace má svého autora a již před zrozením virtuálního světa existovalo právo autorské zajišťující ochranu osobnostních a majetkových práv tvůrců děl – informací. Tato práva stojící přeneseně řečeno na opačných stranách barikády, práva uživatelů (chcete-li občanů, lidí) a práva autorů, jsou spolu v konfliktu ze samotné podstaty věci.

Společnost nikdy v minulosti nedisponovala obdobným nástrojem, jakým je internet a který by umožňoval sdílet a šířit informace v takovém rozsahu a s takovou dostupností. Mimo celospolečenských benefitů tato situace rovněž postavila před současnou generaci nutnost definovat hranice působnosti těchto práv, jež v minulosti nebyly vzhledem k omezeným nástrojům výměny informací tak aktuální jako dnes. Nutnost definovat zmíněné hranice působnosti pramení z toho, aby byl

---

⁴ Čl. 11 Listiny základních práv EU.

⁵ Čl. 8 Listiny základních práv EU.

⁶ Čl. 13 Listiny základních práv EU.

⁷ Čl. 16 Listiny základních práv EU.

uživatelům umožněn svobodný projev, např. formou kritiky, komentáře, recenze či chvály, ke kterému je dozajista žádoucí přidat ukázkou či úryvek z předmětu zájmu tohoto svobodného projevu, avšak aby na druhou stranu nedocházelo ke zneužití autorských děl ku prospěchu někoho jiného bez spravedlivé odměny zasloužilým tvůrcům děl, potažmo nositelům práv autorské ochrany.

Nenalezení vhodné rovnováhy mezi těmito dvěma oblastmi by bezpochyby vedlo k omezení svobody projevu či naopak k vytvoření nepříznivého právního rámce pro autory děl, tvůrce a umělce, jimž by nebyla garantována spravedlivá odměna, což by vedlo k nenaplnění cíle kulturního rozvoje a obohacení v rozporu se zájmy nejen evropské společnosti.

Autorské právo je v unijním řádu zakotveno v následujících směrnících, které pokrývají většinu oblastí k autorskému právu relevantních:

- a) The Software Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/24/ES ze dne 23. dubna 2009 o právní ochraně počítačových programů
- b) The Rental and Lending Rights Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem
- c) The Satellite and Cable Directive – Směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu
- d) The Term Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/116/ES ze dne 12. prosince 2006 o době ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících
- e) The Database Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/9/ES ze dne 11. března 1996 o právní ochraně databází
- f) The Resale Right Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/84/ES ze dne 27. září 2001 o právu na opětný prodej ve prospěch autora originálu uměleckého díla
- g) The Information Society Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského

práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti; pro účely práce „Informační směrnice“

h) The Enforcement Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o vymahatelnosti práv duševního vlastnictví

i) The Orphan Works Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/28/EU ze dne 25. října 2012 o některých povolených způsobech užití osiřelých děl

j) Collective Rights Management Directive – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU ze dne 26. února 2014 o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právům k užití hudebních děl online na vnitřním trhu

Pro účely následující analýzy je stěžejní směrnice bodu g), která upravuje autorské právo ve virtuálním prostředí, tedy na internetu⁸.

Přesněji uvedeno, směrnice o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti je prozatím jedinou směrnicí EU, která harmonizuje autorské právo a práva s ním související ve větším rozsahu než směrnice ostatní, zaměřující se primárně na specifické oblasti uplatňování autorského práva. Ačkoliv v názvu vyskytující se výraz informační společnost by mohl vést k domněnì, že se směrnice týká pouze internetového prostředí, není tomu tak. Principy a zásady zakotvené v této směrnici lze aplikovat plošně i pro ostatní oblasti působnosti autorského práva na vnitřním trhu. Pokud je ovšem tématem internetové prostředí, lze právě směrnici 2001/29/ES považovat za zvláštní právní úpravu, která je pro vyhodnocení otázek týkajících se autorského práva na internetu stěžejní⁹.

Tuto tezi dokládá i odstavec 1 článku 1 směrnice, kde stojí: „*Tato směrnice se vztahuje na právní ochranu autorského práva a práv s ním souvisejících v rámci vnitřního trhu, a to se zvláštním zřetelem na informační společnost.*“¹⁰ Zároveň ovšem vylučuje přednostní působnost směrnice ve specifických oblastech uvedených v odstavci 2, a to: „a) právní ochrany počítavých programů“ (The

---

⁸ Směrnice 2001/29/ES, dále jen „Informační směrnice“.

⁹ STAMATOUDI, Irini, TORREMANNS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014.

¹⁰ Čl. 1 odst. 1 Informační směrnice.

Software Directive), „b) práv na pronájem, práv na půjčování a určitých práv v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem“ (The Rental and Lending Rights Directive), „c) autorských práv a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání programů a kabelovém přenosu“ (The Satellite and Cable Directive), „d) doby ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících“ (The Term Directive) a „e) právní ochrany databází“ (The Database Directive).

Respektive tyto směrnice mohou být jako *lex specialis* subsidiárním použitím směrnice 2001/29/ES, tedy Informační směrnice, v důvodném případě doplněny.

V následujícím textu je uvedena analýza a rozbor článků Informační směrnice vztahujících se k řešené oblasti problematiky bez časové chronologie řazení, nýbrž jsou analýza a rozbor článků zmiňovány dle odpovídající a věcné příslušnosti, následně z většiny podpořeny o doplňující výklad zveřejněný Soudním dvorem prostřednictvím relevantních rozsudků k položeným předběžným otázkám vnitrostátními soudy členských států.

1.2 Vymezení technologické terminologie

V následující kapitolách zabývajících se analýzou konkrétních ustanovení zejména Informační směrnice, ale i dalších, se vyskytují odborné technické pojmy vztahující se k internetovému prostředí. Z hlediska přehlednosti analýzy a vyvozování závěrů je nutné tyto technické pojmy definovat v obecné části práce tak, aby bylo čtenáři umožněno správně porozumět souvislostem vyplývajícím z některých judikátů Soudního dvora EU a rozdílům mezi jednotlivými typy využívání internetového prostředí. Rovněž je v zájmu práce, aby bylo vždy možné se k vysvětlení jednotlivých pojmů vrátit.

Webová stránka

Pod pojmem webová stránka je nutné chápat dokument obsahující řadu informací (hypertext), jež jsou prostřednictvím webového prohlížeče vykreslovány grafickým rozhraním do finální podoby, která se zobrazuje koncovému uživateli na zařízení používaném k přístupu do internetové sítě. Webová stránka, jakožto dokument definující zobrazení stránky, je zpravidla uložena spolu s příslušnými běžnými součástmi webové stránky na serverech, které jejich obsah přenáší k uživateli v rámci jednoho z protokolů sloužících k přenosu dat, nejčastěji protokolu HTTP (hypertext transfer protocol). Běžnou součástí webové stránky jsou poté texty,

multimediální soubory jako obrázky či videa a v neposlední řadě odkazy (tzv. „hyperlinky“ či „hypertext“), které zajišťují navigaci a pohyb v síti prostřednictvím přesměrování uživatele na jiné webové stránky. Příkladem může být webová stránka - <https://www.seznam.cz>.

Browsing

Browsingem neboli „prohlížením“ lze označit jakékoliv informace, které jsou uloženy ve webovém prohlížeči za účelem jejich zpracování a následného zobrazení uživateli. Browsing není součástí procesu samotného přenosu takových informací. Jedná se jednoduše o nejpřirozenější formu užití internetového prohlížeče za účelem zobrazení webových stránek, ke kterým lze přistupovat konečným uživatelem¹¹.

Caching

Caching vychází z anglického názvu „cache“ pro označení využití mezipaměti neboli ukládání do vyrovnávací paměti v informatice. Tato mezipaměť může mít jak hardwarovou, tak softwarovou podobu a jejím účelem je uchovávat často používaná data a následně k nim poskytovat rychlejší přístup. V oblasti internetového prostředí se caching využívá k uchování dat již dříve navštívených webových stránek, například obrázků, v paměti použitého zařízení, a to bez jakékoliv vědomé iniciace uživatelem. Tato technologie je páteří pro fungování internetu, jelikož umožňuje, aby se objekty z webových stránek nestahovaly do zařízení uživatele vždy, ale ideálně pouze při první návštěvě, čímž dochází k podstatnému omezení zatížení sítě a napomáhá k efektivnímu fungování výměny informací v digitální sféře¹¹.

Caching i browsing fungují na bázi komunikace mezi zařízením koncového uživatele a serverem, mezi kterými probíhá komunikace a odesílání/přijímání dat, tzv. typ klient-server.

Peer-to-peer

Oba předchozí typy, v jistém slova smyslu reprodukce a uchování děl, jsou nezbytné pro běžné užití technologie zprostředkovávající internetovou síť, zatímco typ počítačové sítě „peer-to-peer“ (P2P) slouží ke komunikaci přímo mezi jednotlivými koncovými uživateli, tzv. klient-klient. V tomto typu sítě se vůbec nevyskytuje server

---

¹¹ LLOYD J. Ian. Information Technology Law. Oxford: Oxford University Press, 2017.

jakožto prostředník přenosu dat. Na tomto principu funguje řada programů, jako například komunikační nástroj Skype či IRC, avšak rovněž síť Bittorrent, jež se honosí mediální nálepkou pirátské technologie i přes to, že je Bittorrentová síť i hojně využívána k efektivnímu šíření legálně zveřejněných děl – programů i audiovizuálních souborů. Pro stažení souboru z P2P sítě je nutné získat tzv. „torrent“, jenž soubor v síti identifikuje a poté je možné jej stáhnout ze sítě či jej nadále nahrávat ostatním uživatelům, kteří mají o soubor zájem. Tyto torrenty se získávají na webových stránkách, které zprostředkovávají torrentové katalogy¹².

Filehosting

Filehostingem neboli filehostingovou službou jsou míněny služby informační společnosti spočívající ve zpřístupnění datového úložiště koncovému uživateli na serveru, ke kterému se může uživatel připojit z více zařízení. Na filehostingové servery je uživateli umožněno ukládat data buď ke svým účelům, či je zanechávat volně dostupná ke stažení i pro uživatele ostatní. Například webové stránky zprostředkovávající filehosting - <https://www.ulozto.cz>.

Pro účely práce je nutné rozlišovat mezi výrazy **zprostředkovatel a poskytovatel internetového připojení**. V následujících kapitolách je poskytovatelem internetového připojení myšlena vždy právnická osoba, jež v rámci své hlavní hospodářské činnosti poskytuje telekomunikační služby – pro účely práce myšleno připojení k internetu.

Zprostředkovatelem internetového připojení jsou pak míněny fyzické či právnické osoby, jež poskytují třetím osobám možnost připojení na síť (například WiFi síť), skrze kterou lze komunikovat v internetu. Takové zprostředkování připojení současně není hlavní hospodářskou činností této osoby.

Pojmy zprostředkovatel a poskytovatel internetového připojení jsou v právních pramenech EU i v souvisejících judikátech často zaměňovány a substituovány ve smyslu, že jejich syntaktický obsah je totožný. Respektive poskytovatel internetového připojení, jehož je tato činnost hospodářskou činností hlavní, je zároveň i zprostředkovatelem. Pokud však zprostředkovává fyzická nebo právnická

---

¹² VACHTL, Pavel, 2009. Sdílení souborů na Internetu a síť P2P – základní technologický přehled [online]. pcworld.cz [cit. 10. 12. 2017]. Dostupné z: <http://pcworld.cz/internet/sdileni-souboru-na-internetu-a-site-p2p-zakladni-technologicky-prehled-8350>

osoba například pouze WiFi síť připojenou k internetu, je možné ji označit jen za zprostředkovatele. Pro účely práce je třeba tyto pojmy rozlišovat.

IP

Zkratkou IP se označuje IP (internet protocol) adresa. Každé fyzické i virtuální zařízení vstupující do internetové sítě získává unikátní IP adresu, jež přesně identifikuje připojené síťové rozhraní – nositele IP adresy. Takovým nositelem je například síťová karta v osobním počítači či k internetu připojený WiFi router.

VPN

Virtual private network (virtuální privátní síť) je technologií, jejímž smyslem je zakrýt informace o aktivitě svých uživatelů na internetu. VPN zprostředkovává přístup do soukromé sítě, která se skládá z množství propojených počítačů v jakýchkoliv místech internetu. V této virtuální síti probíhá komunikace přes tzv. „šifrovaný tunel“. Data, která jsou odesílána ze zařízení uživatele, jsou šifrována a následně odeslána přes VPN program na předvolený či náhodný VPN server v síti. Tento VPN server pak dokáže šifrovaná data přečíst a odeslat cílovému adresátovi, např. webové stránce. Stejně tak probíhá i komunikace opačným směrem. Tento šifrovaný provoz zajišťuje, že poskytovatel internetového připojení nedokáže identifikovat, na jaké stránky uživatel přistupuje ani případně sledovat obsah přenášených informací. Cílový server či stránka opět není schopná určit, ze které IP byl požadavek reálně iniciován. Technologie VPN je často obhajována argumentem, že VPN napomáhá ochraně soukromí uživatelů. Na druhou stranu VPN umožňuje obcházet různé bloky nastavené poskytovatelem služeb či samotným cílovým serverem. Hovoříme například o možnosti vyhnout se geoblokaci uživatele.

Prakticky, pokud se uživatel vyskytuje v Německu a chce sledovat online přenos či pořady z archivu České televize, nebude mu při nevyžití VPN umožněno tyto pořady sledovat, jelikož jsou určeny pouze uživatelům z České republiky. Pokud však VPN použije a pro komunikaci s cílovým serverem, tedy serverem České televize, využije VPN server lokalizovaný v Česku, bude moci bezproblémově pořady sledovat, i když se reálně vyskytuje v místě, odkud je přístup k nim blokován.

V některých zemích mimo EU je sdílení prostřednictvím peer-to-peer sítě místními poskytovateli internetového připojení blokováno. Zde lze opět využít možností VPN,

jenž data šifruje, a tudíž nelze bez detailního analyzování přenášených dat rozlišit, zdali provoz probíhá v peer-to-peer síti či nikoliv¹³.

---

¹³ BOŘÁNEK, Roman, 2017. VPN pro začátečníky: princip fungování, výhody a nevýhody [online]. root.cz [cit. 13.12.2017]. Dostupné z: <https://www.root.cz/clanky/vpn-pro-zacatecniky-princip-fungovani-vyhody-a-nevyhody/>

2 Vybrané oblasti z autorského práva na internetu

Následující kapitoly jsou nosnou částí diplomové práce přinášející analýzu nejčastěji diskutovaných oblastí evropské právní úpravy autorského práva na internetu. Analýzu lze rozlišit na dvě části.

Část první se zabývá Informační směrnicí a rozebírá práva nositelů autorských práv a ochranu těchto práv dle jednotlivých témat, a to práv na rozmnožování a příslušných výjimek a omezení, práv na rozšiřování a práv na sdělování děl veřejnosti, zejména hypertextování.

Druhá část zkoumá jak a do jaké míry mohou být autorská práva analyzovaná v části první prakticky uplatňována a potažmo vůči komu, respektive se zabývá odpovědností účastníků v internetové síti za neoprávněně zveřejněná díla požívající autorskoprávní ochrany, a to v souvislosti nejen s Informační směrnicí, ale i se směrnicí o elektronickém obchodu představenou dále v textu.

2.1 Právo na rozmnožování a příslušené výjimky a omezení

Právo na rozmnožování bylo často diskutováno v souvislosti s problematikou ústavu rozmnožování pro soukromé užití. Aby struktura práce věcně odpovídala potřebě věnovat se rozmnožování pro soukromé užití, je nutné kapitolu o právu na rozmnožování rozšířit i o související výjimky a omezení.

2.1.1 Právo na rozmnožování

Informační směrnice stanovuje, na které úkony se vztahuje právo na rozmnožování, přičemž je nutné zajistit, aby byli vzati v potaz různí příjemci. Za účelem dostatečné právní jistoty na vnitřním trhu je nutné co nejširšího výkladu takových úkonů, a proto má být právo na rozmnožování hodnoceno z pohledu *acquis communautaire* – při tvorbě národní úpravy mají být zohledněny veškeré dostupné prameny práva EU a dle těchto pramenů postupovat prioritně před národními výklady této problematiky, respektive komunitární právo zde má výsadní postavení¹⁴.

V článku 2 Informační směrnice je právo na rozmnožování definováno následovně:

---

¹⁴ Odůvodnění 21 Informační směrnice.

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

b) pro výkonné umělce v případě záznamu jejich výkonů;

c) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

d) pro výrobce prvotních záznamů filmů ve vztahu k originálům a rozmnoženinám jejich filmů;

e) pro vysílací organizace v případě záznamu jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“¹⁵

Tento článek, a i ostatní články kapitoly II směrnice 2001/29/ES, tedy Informační směrnice, se týkají všech subjektů autorského práva vyjmenovaných již v kapitole Autorská práva na internetu obecně, tedy autorů jakýchkoliv děl (s výjimkou tvůrců programů a databází, jichž se týká úprava odpovídající specifické směrnice), představitelů děl (tzn. herců, zpěváků, muzikantů), hudebních producentů, filmových producentů či organizací zprostředkujících plošné vysílání.

Opakujícím se prvkem téměř ve všech odstavcích, nejen v oblasti práva na rozmnožování definovaného čl. 2 Informační směrnice, ale prostupujícím celou Informační směrnicí, je pojem „záznam“, jenž je definován následně: *„záznam: dílo musí být přeneseno na rozmnoženinu, která umožní, aby ostatní mohli dílo vidět nebo rozmnožovat (tj. na hmotné médium, jako je např. nahrávka)“*. Právo na rozmnožování spočívá ve výhradním právu držitelů autorských práv k umožnění či zákazu rozmnožování svých děl. Část *„jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě“* zajišťuje, že toto právo zohledňuje jak analogové, tak digitální, či hmotné a nehmotné, rozmnožování děl nehledě na fakt, v jakém formátu je dílo vytvořeno původně¹⁶.

Zjednodušeně podáno, nezáleží na tom, jestli se jedná například o skladbu zachycenou na gramofonovou desku, následně zaznamenanou na audio-vizuální

---

¹⁵ Čl. 2 Informační směrnice.

¹⁶ STAMATOUDI, Irini, TORREMANS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014.

nosič a posléze nahranou na internet, ve všech zmíněných krocích se jedná o rozmnožování díla¹⁷.

Dále se v článku vyskytují pojmy „přímé nebo nepřímé rozmnožování“. Nepřímým rozmnožováním je obvykle míněna situace, kdy do procesu rozmnožování vstupuje dodatečné médium.

Na příkladu gramofonové desky lze shledat za přímé rozmnožování záznam skladby na gramofonovou desku. Nepřímým rozmnožováním je poté vytváření kopií audio-vizuálního média nesoucího obsah gramofonové desky, či právě nahrání záznamu na internet. Zvláštní pozornost v rámci rozmnožování v prostředí internetu zasluhuje hypertextování/hyperlinkování, jakožto příklad nepřímého rozmnožování díla, na které je ovšem nutno pohlížet rovněž z pohledu článku 3, viz kapitola Sdělování veřejnosti a Hypertextování.

Další z hledisek je rozlišení mezi „dočasným a trvalým rozmnožováním“. Výklad autorského práva je zde opět velmi široký tak, aby zahrnoval jak rozmnoženiny trvalého rázu, čímž je na příkladu záznam na nepřepisovatelnou gramofonovou desku, a také dočasného rázu, čímž je naopak audio-vizuální nosič, např. prepisovatelný USB flash disc. Zvláštní postavení z pohledu tohoto hlediska mají dočasné úkony rozmnožení, jimž se věnuje následující kapitola diplomové práce Výjimky a omezení. Mezi tyto dočasné úkony rozmnožení spadá přítomnost díla v RAM paměti IT, mezi servery internetových zprostředkovatelů, routery apod.¹⁷

Podstata leží v tom, že jakýkoliv výstup aktu rozmnožování díla představuje rozmnoženinu bez ohledu na prostředek a formu, přímost, nepřímost, dočasnost či trvanlivost, ať celku či části.

Jedním z nejznámějších témat diskutovaných v digitální sféře je výjimka z práva na rozmnožování, a to soukromé rozmnožování neboli rozmnožování pro soukromou potřebu. Touto problematikou se práce rovněž zabývá v následující kapitole.

2.1.2 Výjimky a omezení

Předchozí kapitola, týkající se výhradně práva na rozmnožování, pojednává o právu, jehož účelem je chránit majetková práva autorů. Respektive se jedná o široce

---

¹⁷ STAMATOUDI, Irini, TORREMANS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014.

stanovené mantinely hájící práva autorů ve vztahu k rozmnožování chráněných děl. Nikoliv však veškeré druhy užití díla jsou nezbytně porušením autorských práv. Užití díla se souhlasem autora, například na základě smlouvy, samozřejmě není takovým porušením. Další povolené druhy užití díla jsou určité úkony nakládání s dílem, které jsou mimo dosah kontroly autorů ze své podstaty a tyto jsou kogentně definovány v čl. 5 Informační směrnice jako výjimky a omezení autorských práv. Tyto výjimky a omezení mohou být implementovány do národních úprav členů Evropské unie pouze do rozsahu, který je vymezen v čl. 5.

Článek 5 Informační směrnice je rozdělen do pěti odstavců, kde první obsahuje povinnou výjimku, jež musela být při implementaci Informační směrnice do práva členských států bezpodmínečně zahrnuta. Druhý odstavec se skládá z pěti omezení autorského práva na rozmnožování, která mohou, ale nemusí, být do předpisů členských států implementována. Z patnácti dostupných omezení se skládá odstavec třetí, který definuje možnosti omezení autorského práva na rozmnožování a sdělování veřejnosti. Článek čtvrtý poté umožňuje členským státům implementovat omezení vztahené k autorskému právu na rozmnožování z odstavců 2 a 3 rovněž na právo na rozšiřování. Respektive pokud členský stát přijme některá omezení z odstavců 2 a 3, může následně pro tato převzatá omezení podobně stanovit výjimku nebo omezení ve vztahu k právu na rozšiřování. Pátý odstavec poté kodifikuje pravidlo známé jako „třístupňový test“¹⁸.

Jak již bylo zmíněno, mezi výjimkami a omezeními má výsadní postavení pouze odstavec 1 čl. 5 Informační směrnice, který je pro členské státy závazný a který vymezuje:

„1. Dočasné úkony rozmnožení uvedené v článku 2 (právo na rozmnožování, kapitola 2.1.1, pozn. autora), které jsou krátkodobé nebo příležitostné a tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu a jejichž výhradním účelem je umožnit:

- a) přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem
nebo*

---

¹⁸ GUIBAULT, Lucie, 2010. Why Cherry-Picking Never Leads to Harmonisation [online]. JIPITEC [cit. 21.11.2017]. Dostupné z: <http://www.jipitec.eu/issues/jipitec-1-2-2010/2603/JIPITEC%20%20-%20Guibault-Cherrypicking.pdf.pdf>

b) oprávněné užití

*díla nebo jiného předmětu ochrany a které nemají žádný samostatný hospodářský význam, jsou vyloučeny z práva na rozmnožování stanoveného v článku 2.*¹⁹

Smysl tohoto odstavce je dán odůvodněním 33 Informační směrnice, které zjednodušeně deklaruje výjimku z výlučného práva na „... rozmnožování pro dočasné nebo příležitostné rozmnoženiny, které jsou ... součástí technologického procesu ...“²⁰ Toto rozmnožování pak nemá mít žádnou hospodářskou hodnotu a jeho účelem je efektivní fungování přenosových a digitálních systémů.

Explicitně jsou v odůvodnění 33 Informační směrnice uvedeny úkony jako browsing (tzn. prohlížení) či caching (tzn. ukládání do vyrovnávací paměti). Pro účely diplomové práce je možné tyto úkony demonstrovat na příkladu sledování legálně sdělovaného audio-vizuálního záznamu na internetu. V případě takového sledování dochází mezi serverem a uživatelem k přenosu dat, přičemž tato data obsahující autorské dílo se ve své podstatě duplikují ve vyrovnávací paměti zařízení uživatele. Povinnost získat ke každé takové reprodukci individuální souhlas autora je neslučitelný s účinným fungováním internetu na vnitřním trhu a v digitální společnosti v souladu s odůvodněním 32 směrnice²¹, a tedy lze považovat tuto výjimku za právně vymezenou technologickou podmínku pro jakékoliv poskytování dat prostřednictvím internetu či jinou formou, irelevantní pro účely diplomové práce.

Odstavec 2 čl. 5 Informační směrnice poté již nezavazuje členské státy k bezpodmínečné implementaci navrhovaných výjimek, nýbrž jim dává prostor k uvážení co do jejich rozsahu v rámci následujících oblastí:

„2. Členské státy mohou stanovit výjimky či omezení práva na rozmnožování podle článku 2²² v těchto případech:

- a) u rozmnoženin na papíře nebo jakémkoliv podobném nosiči, přičemž tyto rozmnoženiny vznikly použitím jakékoliv fotografické techniky nebo některým*

---

¹⁹ Čl. 5 odst. 1 Informační směrnice.

²⁰ Odůvodnění 33 Informační směrnice.

²¹ Odůvodnění 32 Informační směrnice: „Tato směrnice stanoví vyčerpávající výčet výjimek a omezení práva na rozmnožování a práva na sdělování veřejnosti. Některé výjimky nebo omezení jsou použitelné popřípadě pouze u práva na rozmnožování. To patřičně zohledňuje rozdílné právní tradice v členských státech, přičemž je zároveň zajištěno fungování vnitřního trhu. Členské státy by měly dospět k jednotnému používání těchto výjimek a omezení, které bude v budoucnu při přezkoumávání prováděcích právních předpisů hodnoceno.“

²² Kapitola 2.1.1 Právo na rozmnožování, pozn. autora.

*jiným procesem s podobnými účinky, s výjimkou hudebnin, za předpokladu, že nositelé práv získají spravedlivou odměnu;*²³

Ve své podstatě se jedná o výjimku pro reprografické služby, kdy je možné autorsky chráněné dílo, za které obdržel autor spravedlivou odměnu, přenést například, ale nejen, z analogového světa do digitálního, strojově zpracovatelného, prostředí. Samotnou reprografickou službu může, a často se tak děje, poskytovat třetí osoba, zprostředkovatel, než osoba touto rozmnoženinou v důsledku disponující. Osoba zprostředkující takovou reprografickou službu v případě uplatnění této, pro členské státy nemandatorní, výjimky nenese odpovědnost za skutkovou podstatu toho, zdali nositelé práv obdrželi spravedlivou odměnu.

*b) „u jakýchkoliv rozmnoženin na jakémkoliv nosiči vytvořených fyzickou osobou pro soukromé užití a pro účely, které nejsou přímo ani nepřímo komerční, a to za podmínky, že nositelé práv získají spravedlivou odměnu, ...“*²⁴

Výjimka definovaná v čl. 5 odst. 2 písm. b) je stěžejní, jelikož se s pojmem soukromé užití v praxi velmi operuje a jeho výklad byl zpočátku v souvislosti se zajištěním spravedlivé odměny pro nositele práv nejasný, což dokládá rozsudek Soudního dvora ve věci C-435/12 ze dne 10. dubna 2014²⁵, o němž je pojednáno v následujícím odstavci. Ostatními výjimkami a omezeními čl. 5 Informační směrnice se práce nezabývá, jelikož jejich dopad ve vztahu k internetu je zanedbatelný.

Významným problémem, který překvapivě vyvstal při výkladu pojmu „soukromé užití“, je v Informační směrnici absence rozlišení mezi rozmnoženinou určenou pro soukromé užití pocházející z legálního a nelegálního zdroje. Tento výklad upřesnil až zmíněný rozsudek Soudního dvora ve věci C-435/12 v roce 2014. Soudní dvůr zodpovídal předběžnou otázku týkající se sporu společnosti ACI Adam a nadace Stichting de ThuisKopie. ACI Adam figuruje v případě jako dodavatel prázdných datových nosičů, přičemž dle národních předpisů Nizozemska byl povinován právě nadaci Stichting de ThuisKopie hradit poplatek za potenciální soukromé

---

²³ Čl. 5 odst. 2 písm. a) Informační směrnice.

²⁴ Čl. 5 odst. 2 písm. b) Informační směrnice.

²⁵ Rozsudek SDEU ze dne 10. 4. 2014 ve věci ACI Adam BV a další v. Stichting de ThuisKopie, věc C-435/12.

rozmnožování, čímž se nizozemský právní řád snažil vyhovět podmínce, že za soukromé rozmnožování musí nositelé práv získat spravedlivou odměnu.

Zástupci ACI Adam poukázali na fakt, že výše požadovaného poplatku zohledňuje újmu, která by potenciálně mohla vzniknout nositelům autorských práv v případě, když jsou rozmnoženiny pořízeny z neoprávněného zdroje. Zjednodušeně podáno se nizozemský soud dotazoval, zdali je v národním právním řádu možné vykládat čl. 5 odst. 2 písm. b) ve smyslu akceptace soukromých rozmnoženin pocházejících z neoprávněných zdrojů. Soudní dvůr v rozsudku připomíná²⁶, že výjimky a omezení čl. 5 odst. 2 musí být vykládány restriktivně, tedy že *„ustanovení směrnice odchylovajícího se od obecné zásady zavedené touto směrnicí musí podléhat striktnímu výkladu.“*²⁶ Zároveň dodává, že *„výjimky a omezení práva na rozmnožování mohou být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele tohoto práva.“*²⁷ V odůvodnění 27 poukazuje na fakt, *„že rozsah těchto výjimek a omezení bude moci být ještě více zúžen, dojde-li na určitá nová užití děl chráněných autorským právem.“*²⁸

Suma sumárum lze tvrdit, že Soudní dvůr neumožňuje členským státům rozšiřovat věcnou působnost výjimek a omezení čl. 5 Informační směrnice, naopak dává pouze možnost implementaci výjimek a omezení zúžit, avšak stále za předpokladu, že takový způsob implementace je v souladu s obecnou zásadou Informační směrnice.

Zároveň v odůvodnění 31 Soudní dvůr stanovuje, že výjimka pro soukromé rozmnožování neumožňuje autorům domáhat se svého výlučného práva udělit souhlas či zakázat rozmnožování svých děl, avšak současně nesmí být autorům dáno k tíži strpění porušování svých práv, které potenciálně pořízování soukromých rozmnoženin může přinášet, tedy zejména při pořízování soukromých rozmnoženin z nelegálního zdroje²⁹. Pokud by tomu tak bylo, uvádí rozsudek v odůvodněních 39 a 40, že by došlo k podpoře oběhu padělaných děl a nedovolených napodobenin, což by nositelům autorských práv způsobilo nepřiměřenou újmu³⁰. *„Z výše*

---

²⁶ Odůvodnění 23 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

²⁷ Odůvodnění 24 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

²⁸ Odůvodnění 27 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

²⁹ Odůvodnění 31 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

³⁰ Odůvodnění 39 a 40 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

uvedených úvah vyplývá, že čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na případ, kdy jsou soukromé rozmnoženiny pořízeny z neoprávněného zdroje“, zní rozhodný postoj Soudního dvora k dané problematice³¹.

Pro účely práce není podstatné, jakým způsobem a v jaké výši mají být stanoveny poplatky za prázdné nosiče, avšak konsekvence, které z rozsudku vyplývají ve vztahu k internetovému prostředí.

Z Informační směrnice zcela jasně vyplývá, že ten, kdo na internet nahrává nelegální obsah, se dopouští porušování autorských práv. Avšak nebylo do doby zveřejnění rozsudku explicitně stanoveno, zdali ten, kdo nelegální díla z internetu stahuje pro soukromé užití čili vytváří rozmnoženiny, se také dopouští porušování autorských práv. V souladu s analýzou rozsudku ve věci C-435/12 je možné konstatovat, že výjimka na rozmnožování pro soukromé užití se nevztahuje na autorský obsah opatřený z neoprávněného zdroje, a tedy stahováním takového obsahu se internetový uživatel dopouští dle eurokonformního výkladu porušování autorských práv.

Soudní dvůr rovněž ve výše rozebíraném rozsudku říká, že poplatky za prázdné nosiče jsou zajištěním spravedlivé odměny nositelům autorských práv za vytvořené rozmnoženiny prostřednictvím výjimky na soukromé rozmnožování, které považuje za rozmnoženiny vytvořené bez souhlasu nositele práva³², avšak zároveň připomíná, že členské státy nemohou libovolně určovat výši poplatků nejednotným způsobem v různých členských státech, jelikož by taková situace mohla vést k „narušování hospodářské soutěže na vnitřním trhu vyplývající z různorodosti právních předpisů členských států.“³³

Rozuzlením takového konstatování může být jedině vznik jednotné evropské úpravy parametrů poplatků za prázdné nosiče, kterýžto však Evropská unie uznala až 9. července 2015 usnesením Evropského parlamentu³⁴. Zajímavé bude sledovat, zdali budou následné kroky zohledňovat již dnes běžný trend využívání filehostingových

---

³¹ Odůvodnění 41 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

³² Odůvodnění 50 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

³³ Odůvodnění 49 rozsudku SDEU ve věci C-435/12.

³⁴ Usnesení Evropského parlamentu, konkrétně bod 57, ze dne 9. července 2015 o provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (2014/2256(INI)).

či cloudových služeb namísto hmotných datových nosičů a zdali budou cloudové služby jejich provozovatelům zpoplatněny též.

Prostřednictvím článku 5 Informační směrnice mohou tedy členské státy přijmout výjimky a omezení z autorských práv dle svého zájmu. Nicméně současná podoba těchto omezení a výjimek z evropského autorského práva vykazuje známky určitého nesouladu, nevyrovnanosti, a ve vztahu k řádnému fungování systému autorské ochrany a práva v informační společnosti čelí vzhledem k harmonizaci na vnitřním trhu určitým výzvám. Hlavní zdroj zmíněného nesouladu pramení z velmi rozsáhlé a obecné právní konstrukce Informační směrnice, a zejména z faktu, že seznam výjimek a omezení čl. 5 je vyčerpávající, respektive není možné se od nich odchýlit, a zároveň naprostá většina uvedených výjimek a omezení je volitelná k implementaci do právních řádů členských států. V důsledku neexistuje jasný postup, jak tato volitelná omezení jednotně implementovat, což bohužel ke kýžené harmonizaci nevede³⁵.

V souvislosti s rychle se vyvíjejícími technologiemi a s tím souvisejícími novými způsoby zpřístupňování autorského obsahu, zejména v digitální podobě, občanům EU je nasnadě uvážit, zdali limitovaný výčet výjimek a omezení čl. 5 Informační směrnice nepostrádá dostatek prostoru a dost široký obecný rámec pro zohlednění tohoto vývoje tak, aby byly členské státy schopné do svých právních řádů implementovat takovou úpravu, která bude tento vývoj reflektovat, a zároveň nebude v rozporu s relativně neaktuálním zněním Informační směrnice z roku 2001. Pokud se členské státy ve svých právních rádech nebudou moci vypořádat s mezemi stanovenými v oblasti výjimek a omezení čl. 5, mohly by naopak některé nové společensky prospěšné způsoby užití autorských děl narazit na legislativní bariéry v Informační směrnici.

2.2 Právo na rozšiřování

Zatímco rozmnožování definuje okolnosti vytváření kopií díla chráněného autorským právem, rozšiřování se zaměřuje na podstatu převodu vlastnického práva k takové kopii či originálu. Zároveň se právo na rozšiřování týká zpravidla

---

³⁵ GUIBAULT, Lucie, 2010. Why Cherry-Picking Never Leads to Harmonisation [online]. JIPITEC [cit. 21.11.2017]. Dostupné z: <http://www.jipitec.eu/issues/jipitec-1-2-2010/2603/JIPITEC%20%20-%20Guibault-Cherrypicking.pdf.pdf>

hmotných děl, zatímco právo na rozšiřování nehmotnou formou je definováno v článku 3 Informační směrnice týkajícího se práva na sdělování děl veřejnosti³⁶.

Ve zdůvodnění směrnice 2001/29/ES, tedy Informační směrnice, je deklarována „náležitá podpora šíření kultury, jíž nesmí být dosaženo za cenu obětování přísné ochrany práv nebo tolerování nedovolené distribuce padělků nebo nedovolených napodobenin.“³⁷ Tímto je v podstatě vyjádřen cíl šíření autorských, tedy i kulturních, děl ve společnosti na vnitřním trhu EU, avšak za předpokladu dostatečné ochrany práv autorů. Ve vztahu k vlastnickému právu k rozmnoženině či originálu díla je rozlišováno mezi distribucí hmotné formy předmětu³⁸ a službou³⁹.

V případě hmotného díla je „výlučné právo na kontrolu distribuce“⁴⁰ vyčerpáno prvním prodejem takové rozmnoženiny nebo originálu. Autor v takovém případě pozbývá možnosti rozhodovat o další existenci tohoto díla v daném způsobu užití, čímž ovšem nepozbývá svého výlučného práva ke svolení či zákazu dalšího rozmnožování ani práva rozhodnout o jiných způsobech užití svého díla (např. přenesení obsahu na jiné médium, viz dále v textu) či práva zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování (např. prodej).

U služeb se hovoří³⁹ o nevyčerpatelnosti práva kontroly distribuce díla, což se týká i hmotných děl v případě jejich pronájmu a půjčování.

Článek 4 směrnice 2001/29/ES, tedy Informační směrnice, stanovuje:

"1. Členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.

2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem."⁴⁰

---

³⁶ STAMATOUDI, Irini, TORREMANS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014.

³⁷ Odůvodnění 22 Informační směrnice.

³⁸ Odůvodnění 28 Informační směrnice.

³⁹ Odůvodnění 29 Informační směrnice.

⁴⁰ Čl. 4 Informační směrnice.

Jak již bylo zmíněno, článek 4 pojednává primárně o hmotných dílech, což dokládá i preambule ve zdůvodněních 28 a 29 směrnice. Co ovšem směrnice ve svém původním znění neupřesňovala, bylo právo na rozšiřování ve vztahu k online zprostředkovanému softwaru a souvisejícím licencím, jež je dodatečně upraveno ve směrnici 2009/24/ES ze dne 23. dubna 2009 o právní ochraně počítačových programů.

V posledních letech se stran práv na rozšiřování řešila podstatná otázka vyčerpání práva na kontrolu rozšiřování v případě změny původního nosiče díla legálně nabízeného k prodeji dle rozsudku SDEU ze dne 22. 1. 2015 ve věci C-419/13, Art & Allposters⁴¹.

Rozsudek SDEU ze dne 22. 1. 2015 ve věci C-419/13 se týká sporu mezi Art & Allposters International BV a Stichting Pictoright. Art & Allposters prostřednictvím svých webových stránek nabízí plakáty a reprodukce s díly různých umělců, jejichž zájmy zastupuje společnost Pictoright. Art & Allposters se mimo původní reprodukce děl na plakáty, k čemuž v souladu s výlučným právem udělil autor souhlas, uchýlil i k přenesení obrazového záznamu chráněného autorským právem z papíru na malířské plátno, jež je napnuto na dřevěný rám a orámováno. Nizozemský národní soud podal k SDEU předběžnou otázku, zdali má změna nosiče dopad na uplatňování práva na udělení souhlasu či zákaz rozšiřování díla a jeho rozmnoženiny dle čl. 4 odst. 2 Informační směrnice.

„Odpověď na tuto otázku je taková, že pokud byl po prvním oprávněném uvedení na trh předmět „nosící“ autorské dílo změněn natolik, že představuje novou reprodukci daného díla, pak je k legálnímu rozšiřování takového předmětu nutný opětovný souhlas nositele práva. K vyčerpání práva na rozšiřování by tak došlo teprve po uskutečnění prvního uvedení předmětu na trh v EU se souhlasem autora díla či přímo autorem; do té doby k vyčerpání práva na rozšiřování díla nedojde. Jinými slovy, pokud dojde ke změně nosiče autorského díla, je k jeho uvedení na trh nutný souhlas autora a právo na rozšiřování takového díla není do okamžiku udělení souhlasu a uvedení na trh v EU vyčerpáno.“⁴²

---

⁴¹ Rozsudek SDEU ze dne 22. 1. 2015 ve věci Art & Allposters, věc C-419/13.

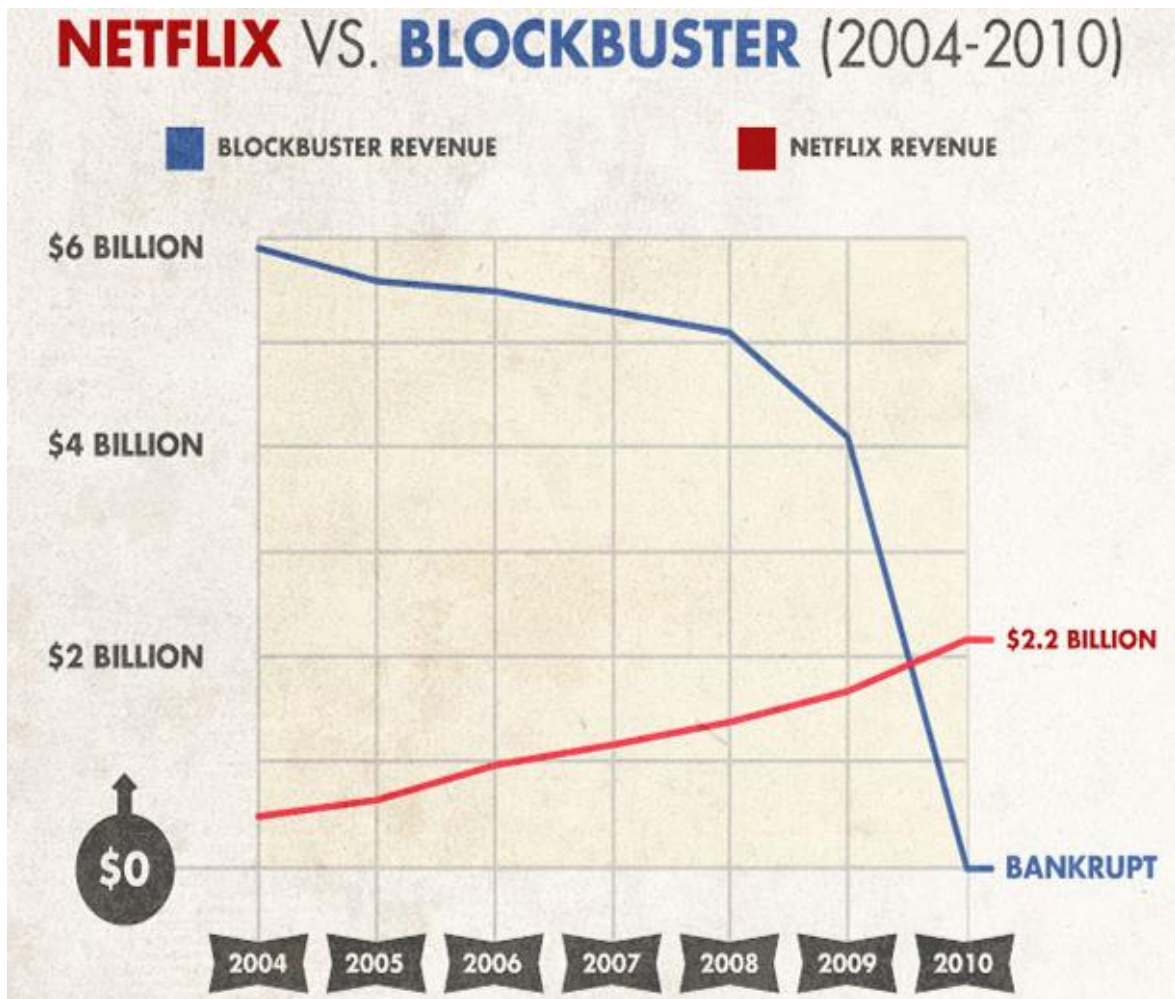
⁴² GANTNER, Filip, 2015. K otázce vyčerpání práva na rozšiřování autorského díla v případě změny jeho nosiče [online]. epravo.cz [cit. 8.10.2017]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/k-otazce-vyčerpani-prava-na-rozšiřování-autorskeho-dila-v-případe-zmeny-jeho-nosice-98473.html>

Teoreticky přeneseno do problematiky autorských práv na internetu nabízí se příměr k největšímu poskytovateli online streamovaných médií a online půjčovně DVD a Blu-Ray – Netflixu. Společnost Netflix, působící v současnosti rovněž na evropském trhu, vznikla původně za účelem poskytování služeb online půjčování DVD nosičů (fyzicky je nosič po objednání „na síti“ zaslán doručovatelskou společností zákazníkovi) se záznamy děl podléhajících autorskému právu. V případě, že by SDEU ve věci C-419/13 dospěl k závěru, že změna nosiče nepředstavuje reprodukci daného díla, bylo by pro Netflix možné, a zároveň v době přechodu z prostého online půjčování na streamování i velmi finančně zajímavé, využít souhlas autora k půjčování děl na DVD nosičích prostřednictvím online streamování namísto fyzického zaslání nosičů, aniž by byl Netflix povinován získat souhlas k uvedení těchto děl pro službu online streamování, jelikož by se právně jednalo v režimu vyčerpaného práva autora na rozšiřování.

Takový přístup by byl z obchodního pohledu pro Netflix velmi výhodný, avšak jak již práce zmiňuje, zásadou evropské právní úpravy je přísná ochrana práv autorů, kterým by z takového konání vznikla výrazná újma na jim příslušící odměně. Sic se pohybujeme v oblasti evropského práva, není ale v tomto směru více ilustrativního příkladu změny chování spotřebitelů, která měla bezpochyby vliv na vývoj odměn za užití díla či ceny díla, než přechod zákazníků společnosti Blockbuster, nabízející „hand-by-hand“ půjčování DVD a Blu-ray nosičů, k v internetovém prostředí působícímu Netflixu. Z obr. 1 je evidentní, že od roku 2008 došlo k prudkému poklesu zájmu o klasickou metodu (Megan O’Neill hovořila již v roce 2011 o metodě „prehistorické“)⁴³ půjčování filmů, kterou nahradilo uživatelsky komfortnější přistupování k filmům prostřednictvím internetové sítě. Možnost, že by Netflix přenesl filmy, ke kterým měl zajištěna práva na půjčování DVD nosičů, do digitálního prostoru internetu bez dalšího souhlasu autorů, by bez nutnosti dalších analýz nepochybně připravila autory o odpovídající odměnu.

---

⁴³ O’NEILL, Megan, 2011. How Netflix Bankrupted And Destroyed Blockbuster [online]. businessinsider.com [cit. 7. 10. 2017]. Dostupné z: <http://www.businessinsider.com/how-netflix-bankrupted-and-destroyed-blockbuster-infographic-2011-3>

Zdroj: O'NEILL, Megan, 2011. How Netflix Bankrupted And Destroyed Blockbuster [online]. businessinsider.com [cit. 7. 10. 2017]. Dostupné z: <http://www.businessinsider.com/how-netflix-bankrupted-and-destroyed-blockbuster-infographic-2011-3>

Obr. 1 Porovnání vývoje příjmů společností Blockbuster a Netflix

2.3 Sdělování veřejnosti (communicaton to the public)

Pod pojmem sdělování veřejnosti je nutné rozlišovat mezi dvěma právy, která svou podstatou sdělování veřejnosti zahrnuje. Jedním právem je právo na sdělování děl veřejnosti, zatímco druhým je právo na zpřístupnění děl veřejnosti.

Článek 3 směrnice 2001/29/ES, tedy Informační směrnice, stanovuje:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

b) pro výrobce zvukových záznamů filmů v případě jejich zvukových záznamů;

c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;

d) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.⁴⁴

Stejně jako v případě práva na rozmnožování se úprava práva na sdělování děl veřejnosti a práva na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti týká všech čtyř již dříve vyjmenovaných skupin autorů a nezahrnuje výjimky upravené ve speciálních směrnících (např. tvůrci programů a databází).

Významným rozdílem oproti právu na rozšiřování, v rámci kterého autoři pozbývají svých práv k udělení souhlasu či zakázání rozšiřování svých děl prvotním prodejem, je koncept nevyčerpatelnosti práva autorů na udělení souhlasu či zákazu sdělení

---

⁴⁴ Čl. 3 Informační směrnice.

svých děl. Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění děl veřejnosti jsou právy výhradními, tedy nevyčerpatelnými.

Tím, co vůbec pojem sdělování veřejnosti zahrnuje, se zabýval Soudní dvůr již v případě rozsudku ve věci C-306/05 SGAE ze 7. prosince 2005⁴⁵.

Pojem „veřejnost“ se týká blíže neurčeného počtu potenciálních diváků či posluchačů, a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob. Pojem „sdělování“ má podléhat co nejširšímu výkladu tak, aby byla nositelům autorského práva zaručena vysoká úroveň ochrany, a to v souladu s odůvodněním 4 a 9 směrnice 2001/29/ES, a rovněž odůvodněním 23 směrnice 2001/29/ES, které za sdělování pokládá „*veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází*“,⁴⁶ a současně rozšiřuje výklad o „*přenos díla*“⁴⁶.

Ve své podstatě je zde charakterizován určitý prvek vzdálenosti mezi původcem a příjemcem takového přenosu díla. Tato charakteristika zahrnuje jak klasické sdělování veřejnosti prostřednictvím televizního nebo rozhlasového vysílání, tak rozšiřuje pojem o sdělování veřejnosti prostřednictvím internetového televizního a rozhlasového vysílání, streamování, pay-per-view, webcastingu či jakéhokoliv jiného online přenosu. Tento prvek vzdálenosti je ovšem blíže nespecifikován, a proto je důležitou součástí ustanovení o přenosu díla.

Přenosem díla se rozumí situace, kdy je přítomno technické rozhraní, které přenáší zdroj díla obrazově (např. prostřednictvím projektoru) či zvukově (prostřednictvím reproduktorů). V případě absence takového přenosu by se nejednalo o sdělování veřejnosti jako takové, nýbrž o veřejné představení/vystoupení/provozování (public performance)⁴⁷.

Ideálním příkladem je promítání v kině, kdy se nachází veřejnost fakticky ve stejné místnosti odkud je zdroj díla vysílán, avšak dochází ke splnění podmínky přenosu díla, a tudíž se nejedná o public performance, ale o sdělování veřejnosti.

---

⁴⁵ Rozsudek SDEU ze dne 7. 12. 2006 ve věci Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) proti Rafael Hoteles SA, věc C-306/05.

⁴⁶ Odůvodnění 23 Informační směrnice.

⁴⁷ STAMATOUDI, Irini, TORREMANS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014.

Problematikou přenosu díla již sděleného veřejnosti se zabýval Soudní dvůr, a to v případě rozsudku k věci C-607/11, ITV Broadcasting Ltd. vs. TVCatchup Ltd. ze dne 7. března 2013⁴⁸.

Společnost TVCatchup Ltd. zprostředkovávala prostřednictvím internetu televizní živé vysílání volně dostupných (bezplatných) britských stanic. TVCatchup se rovněž zasazovala o to, aby šíření vysílání, kterého se dopouštěla, bylo možné pouze k takové veřejnosti, která měla právo toto vysílání přijímat, tzn. veřejnost na území Velké Británie s licenci ke sledování těchto stanic. Problém teritoriality kontroloval TVCatchup prostřednictvím IP lokalizace, čímž je možné řídit, jakým uživatelům, tedy přihlášeným ze které země, se obsah zobrazí. V rámci podmínek, se kterými uživatel souhlasí konkludentně využíváním služeb společnosti TVCatchup, se uživatel zavazuje k tomu, že je oprávněn ke sledování tohoto šířeného televizního vysílání. Vnitrostátní soud Velké Británie se tázal Soudního dvora, jestli je šíření televizního vysílání dále prostřednictvím internetu k osobám, které jsou oprávněny toto vysílání přijímat, sdělováním veřejnosti ve smyslu Informační směrnice.

Soudní dvůr, v souladu s teorií popsanou v předešlé části kapitoly, konstatoval, že se jedná o opakované užití díla, k němuž je nutné získat individuální svolení autora z toho důvodu, že se jedná o další přenos díla za užití specifické technologie, a proto lze toto jednání považovat za sdělování veřejnosti. Zjednodušeně lze na základě judikatury rozklíčovat, že generálně k dalšímu přenosu díla musí autor udělit svolení v souladu s odst. 1 čl. 3 směrnice 2001/29/ES.

Zajímavý je rovněž následný vývoj tohoto sporu. Internetová stránka TVCatchup.com je nadále volně přístupná (v případě, že není blokována přímo zprostředkovatelem internetového připojení) včetně live-streamingu televizního vysílání britských stanic jako BBC, ITV apod. Za webem ovšem nestojí již TVCatchup Ltd., nýbrž společnost Spaceshifting LLC se sídlem v Cheyenne, Wyoming, USA.

2.3.1 Hypertextování

Specifickou oblast sdělování děl veřejnosti tvoří v prostředí internetu problematika tzv. hypertextování (hyperlinkování, odkazování). Hypertextování jako takové nemá

---

⁴⁸ Rozsudek SDEU ze dne 7.3.2013 ve věci ITV proti TVCatchup Ltd, věc C-607/11.

v evropské právní úpravě zvláštní ustanovení, které by jej vymezovalo a určovalo, v jakých případech dochází v rámci hypertextování k porušení autorského práva. Na hypertextování se obecně pohlíží/pohlíželo jako na součást úpravy sdělování děl veřejnosti a vztahují/vztahovala se na něj příslušná ustanovení⁴⁹.

Na základě následujících tří rozsudků Soudního dvora práce prokáže, že samotný přístup Soudního dvora k této problematice se v čase mění a upravuje.

Otázka hypertextování se poprvé výrazně řešila v rámci sporu mezi Nils Svensson a Retriever Sverige AB, o kterém rozhodl Soudní dvůr prostřednictvím rozsudku ve věci C-466/12 ze 13. února 2014⁵⁰.

Společnost Retriever Sverige je švédským provozovatelem internetových stránek (www.retriever-info.com), jejichž prostřednictvím jsou uživatelům, resp. návštěvníkům stránek, zpřístupňovány odkazy na články z jiných internetových serverů. Ukázka zobrazení takového hyperlinku je na obr. 2 níže. Jedněmi z prolinkovaných stránek byl web Göteborgs-Posten (www.gp.se). Na těchto stránkách se nachází články volně dostupné veřejnosti bez nutnosti jakéhokoliv dalšího přihlášení či registrace. Novináři stránek se domnívali, že se jedná o porušení jejich výlučného práva udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti a zpřístupnění jejich děl veřejnosti ve smyslu směrnice 2001/29/ES, čl. 3, ods. 1. Ve stejném smyslu švédský odvolací soud položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

Soudní dvůr ve svém rozsudku poprvé definoval, že technologie hypertextování splňuje parametry sdělování veřejnosti, jelikož se jedná o zpřístupnění díla pomocí odkazu veřejnosti o neurčeném, avšak dostatečně vysokém počtu. Tento bod byl ve výkladu hypertextování stěžejní, jelikož zasazuje problematiku hypertextování definitivně do oboru sdělování veřejnosti. Na základě tohoto a předchozí analýzy by bylo zřejmé, že Soudní dvůr dává Göteborgs-Posten za pravdu, jelikož novináři by v souladu s čl. 3 odst. 1 Informační směrnice měli zajištěno své výlučné právo udělit svolení nebo zakázat takové sdělení či zpřístupnění díla veřejnosti. Ad absurdum by ani tato práce, pokud by splňovalo její zveřejnění prvky sdělování veřejnosti a

---

⁴⁹ STAMATOUDI, Irini, TORREMANS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014.

⁵⁰ Rozsudek SDEU ze dne 13. 2. 2014 ve věci Nils Svensson a další proti Retriever Sverige AB, věc C-466/12.

nehledě na čl. 5 odst. 3 písm. a) Informační směrnice⁵¹, nesměla odkazovat na volně přístupné vědecké články na internetu bez předchozího souhlasu autorů. Soudní dvůr však připomíná pojem „nová“ veřejnost v souladu s předchozími rozhodnutími C-607/11 ze 7. března 2013 a C-306/05 ze 7. prosince 2006 a definitivně tak ustavuje podmínku podléhající individuálnímu posouzení, spočívající v tom, že pro uplatnění práv spojených se sdělováním veřejnosti je nutná přítomnost „nové“ veřejnosti. Konkrétně je v rozsudku Soudního dvora uvedeno následující:

„26 Veřejnost, které bylo určeno prvotní sdělení, totiž představovali všichni potenciální návštěvníci dotyčné stránky, neboť vzhledem k tomu, že přístup k dílům na této stránce nepodléhal žádnému omezujícímu opatření, mohli mít k těmto dílům volný přístup všichni uživatelé internetu.

27 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že pokud všichni uživatelé jiné stránky, kterým byla dotčená díla sdělena prostřednictvím hypertextového odkazu, mohli mít přímý přístup k těmto dílům na stránce, na které byla tato díla sdělena prvotně, a to bez zásahu provozovatele této jiné stránky, je třeba mít za to, že uživatelé stránky spravované posledně uvedeným provozovatelem jsou potenciálními adresáty prvotního sdělení, a tedy součástí veřejnosti, kterou nositelé autorského práva brali v potaz při udílení svolení k prvotnímu sdělení.

28 Svolení nositelů autorského práva k takovému sdělování veřejnosti, jako je sdělování dotčené v původním řízení, tedy není při neexistenci nové veřejnosti nutné.“⁵²

Novou veřejností jsou tedy míněny ty osoby, které nebyly brány v potaz při prvotním sdělení díla veřejnosti. Jelikož Göteborgs-Posten zpřístupňovala své články plošně, volně, bez omezení a všem přístupné na internetu, nelze považovat veřejnost, kterou oslovuje Retriever Sverige, za „novou“ a je nutné ji vnímat jako součást veřejnosti, kterou novináři Göteborgs-Posten brali v potaz při udílení svolení ke zveřejnění článků.

V důsledku novináři Göteborgs-Posten nemají právo k takovému odkazování udělit zákaz, a naopak Retriever Sverige není povinen zajistit svolení ke sdělení tohoto

---

⁵¹ Čl. 5 odst. 3 písm. a) Informační směrnice: „užití pouze pro ilustrační účel při vyučování nebo při vědeckém výzkumu, pokud je uveden zdroj včetně jména autora, je-li to možné, a to v rozsahu opodstatněném sledovaným nekomerčním účelem.“

⁵² Odůvodnění 26, 27 a 28 rozsudku SDEU ve věci C-466/12.

díla veřejnosti prostřednictvím hyperlinku. Při nepřítomnosti nové veřejnosti tedy nedochází ke sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 Informační směrnice.

Soudní dvůr zároveň nad rámec sporu a obsahu předběžné otázky upřesnil, v jakém případě by se jednalo o případ nové veřejnosti, a tedy aplikovatelnost práv spojených se sdělováním veřejnosti. Bylo by tomu tak za předpokladu, kdy by hypertextový odkaz zprostředkoval prolínání uživatele ze stránky, na které se odkaz nachází, na stránku obsahující chráněné autorské dílo, pod určitým omezujícím opatřením, respektive by odkaz umožňoval ono omezující opatření obejít. Takový hyperlink by poskytoval přístup veřejnosti nové, která nebyla brána v potaz při prvotním sdělení autorského díla (např. pouze pro předplatitele přístupu). V tomto případě by již docházelo ke sdělování a zpřístupnění díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 Informační směrnice. Tak je tomu i tehdy, pokud je dílo původně zveřejněné pro neomezenou veřejnost, avšak napříště již přístup podléhá jakémukoliv omezujícímu opatření⁵³.

Over the last year even live-TV has trends when it comes to content in momentum during the technique tr live stream app **Meerkat** became tr 2015. Later the Twitter owned **Periscope** knocked **Meerkat** out as the leading was also the app of the year in 201 **Facebook Live** during the summer developing conference F8 in April th **invests heavily in live video**, and jus step further and announced that in

only video. **Twitter**, who struggles with a user base which does not grow, announce streaming. This year this has resulted in an agreement

<https://techcrunch.com/2016/04/06/facebook-video-tab/>

Zdroj: JOHANSSON, Linus, 2017. The video revolution – 4 insights [online]. retriever-info.com [cit. 14. 10. 2017]. Dostupné z: <https://www.retriever-info.com/the-video-revolution-4-insights/>

Obr. 2 Ukázka zobrazení hyperlinku

Jan Klesla, přispěvatel do rubriky Právní rádce Hospodářských novin, komentoval rozsudek v roce 2014 a poukazoval na konsekvence z rozsudku vyvstávající. Jako zásadní problém a za kritizovaný nedostatek vidí samotnou definici hyperlinku jako sdělování díla. Technicky vzato totiž hyperlink není nositelem informace obsahující samotné autorské dílo, nýbrž pouze prostředkem přesměrování uživatele na dílo.

⁵³ Rozsudek SDEU ve věci C-466/12.

Je tomu tak zejména proto, že bez přítomnosti díla na konečně stránce není hyperlink udržovatelem či přenositelem samotného díla. Jinými slovy je hyperlink „prázdný“. V prostředí internetu taková situace nastane například nenačtením odkazované webové stránky či její prostou neexistencí. Dalším ze sledovaných úskalí je nerozlišování mezi formami zobrazení informace, na něž je odkazováno. Častým příkladem jsou videa nesoucí autorský obsah, jež se zobrazují na původní stránce, avšak fyzicky jsou uložena na jiném serveru. V tomto případě, kdy se „embedded“ video zobrazí na původní stránce prostřednictvím „frame“ technologie, se v souladu s judikaturou Soudního dvora jedná taktéž o sdělování veřejnosti (avšak nesplňující podmínku nové veřejnosti), avšak prakticky dochází ke střetu s nejistotou udělení souhlasu k prvotnímu sdělení díla, jelikož ten, kdo odkazuje, není schopen rozpoznat, jestli k tomuto udělení souhlasu došlo. Pro odkazovatele v současném právním rámci neplyne žádná povinnost zajistit věcnou podstatu toho, jestli dílo, na které odkazuje, je na odkazovaných serverech sdělováno legálně či nikoliv. Tato povinnost leží pouze na provozovateli serveru či úložiště, na kterém je dílo fyzicky přítomno. Komentář poukazuje rovněž na mediální interpretaci tohoto judikátu Soudního dvora jako na legalizaci jakéhokoliv odkazování již volně šířených děl ať již legálně, či nelegálně⁵⁴.

Předchozí judikát nicméně, jak již zmíněno, uvažuje pouze situace, kdy došlo k udělení prvotního souhlasu se zveřejněním díla a následného odkazování.

V judikátu ve věci C-160/15 z 8. září 2016⁵⁵ Soudní dvůr EU dále rozšiřuje výklad o situace odkazování, kdy k prvotnímu udělení souhlasu se zveřejněním odkazovaného díla nedošlo.

V této věci se jedná o spor mezi společnostmi GS Media provozující bulvární internetovou stránku (geenstijl.nl) a společnostmi Sanoma Media Netherlands BV, vydavatelem měsíčníku Playboy v Nizozemí. Na internetových stránkách geenstijl.nl došlo ke zveřejnění odkazu na dílo chráněné autorským právem, konkrétně fotografií, fyzicky uložených na serveru třetí strany. Společnost GS Media provozující tyto internetové stránky byla informována o neudělení souhlasu ke

---

⁵⁴ KLESLA, Jan, 2014. Evropský soudní dvůr nepochopil internet [online]. Právní rádce [cit. 15.5.2017]. Dostupné z: <http://pravniradce.ihned.cz/c1-61838580-evropsky-soudni-dvur-nepochopil-internet>

⁵⁵ Rozsudek SDEU ze dne 8. 9. 2016 ve věci GS Media BV proti Sanoma Media Netherlands BV a další, věc C-160/15.

zveřejnění díla na serverech třetí strany a vyzvána ke stažení předmětného odkazu, což společnost GS Media odmítla s ohledem na judikát ve věci C-466/12, kdy nezpřístupňuje obsah nové veřejnosti, jelikož na serverech třetí strany bylo dílo přístupné neomezeně. Po stažení fotografií ze serverů třetí strany na žádost společnosti Sanoma, zveřejnila internetová stránka geenstijl.nl odkaz nový, zprostředkující přístup ke chráněnému dílu rovněž uloženému na serveru jiné třetí strany.

Soudní dvůr byl nizozemským nejvyšším soudem dotazován, jaké jsou parametry „omezujícího opatření“⁵⁶, jelikož poskytnutím hyperlinku bylo značně zjednodušeno nalezení autorsky chráněného díla a z předchozí judikatury není patrné, zda se jedná v právním smyslu o vyhnutí se takovému omezujícímu opatření. Taktéž se dotazuje, jaký vliv na sdělování veřejnosti prostřednictvím odkazu má skutečnost, že je dílo na serverech třetích stran zveřejněno bez souhlasu autora, zjednodušeně řečeno.

Soudní dvůr nejprve ze široka připomíná věcnou podstatu Informační směrnice o zajištění přiměřené rovnováhy mezi nositeli autorských práv a ochranou svobody projevu a přístupu k informacím. Soudní dvůr dále upřesňuje, že fakt, zdali došlo k udělení prvotního souhlasu ke zveřejnění díla, je v případě odkazování irelevantní ve vztahu k určení naplnění pojmu „sdělování veřejnosti“. Svůj postoj ilustruje na skutečnosti, že hypertextové odkazy přispívají k řádnému fungování internetové sítě prospěšné pro svobodu projevu a výměnu informací a pro jednotlivce generujícího odkazy je obtížné ověřovat, zdali je odkazované dílo zveřejněné na internetové síti posvěceno souhlasem či nikoliv.

Současně ovšem rozlišuje zmíněného jedince na osobu konající s úmyslem dosažení zisku a osobu konající bez úmyslu dosažení zisku, jelikož druhá jmenovaná „zpravidla neposkytuje zákazníkům přístup k protiprávně zveřejněnému dílu na internetu s plnou znalostí důsledků svého jednání.“ Soudní dvůr ovšem upozorňuje, že pokud by odkazující osoba byla seznámena se skutečností, že takový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo (např. upozorněním), naplňuje takové jednání podstatu pojmu „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 Informační směrnice.

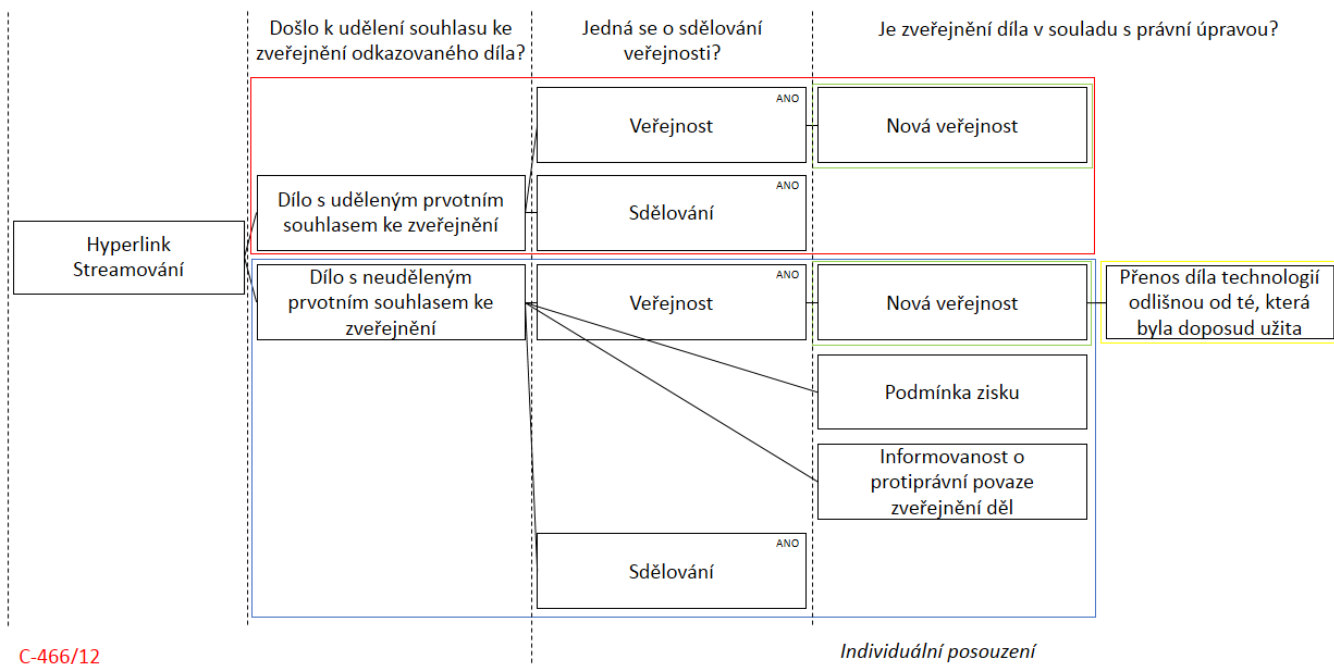
---

⁵⁶ Rozsudek SDEU ve věci C-466/12.

Zároveň určuje předpoklad seznámení s takovou skutečností v případě, že osoba umisťuje odkazy za účelem dosažení zisku. Předpokládá se, že taková osoba přijala dostatečná opatření k tomu, aby se ujistila, že odkazované dílo není zveřejněno protiprávně. Pokud tato domněnka není vyvrácena a odkazované dílo pozbývá prvotního souhlasu se zveřejněním, jedná se rovněž o „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 Informační směrnice⁵⁷.

---

⁵⁷ Rozsudek SDEU ve věci C-160/15.

C-466/12
 C-306/05, C-607/11, C-466/12
 C-160/15
 C-607/11

Zdroj: autor

Obr. 3 Analytické schéma naplňování pojmu „sdělování veřejnosti“ ve vztahu k odkazování dle současné judikatury SDEU

Na základě analyzovaných čtyř rozhodnutí Soudního dvora v předešlém textu bylo možné vytvořit jakési analytické schéma, podle kterého by teoreticky mělo být zjednodušeně možné posoudit, zdali specifický hyperlink či streamování naplňuje podstatu sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice⁵⁸ a zdali je následně zveřejnění díla prostřednictvím hyperlinku či streamování v souladu s právní úpravou či dochází k porušení autorských práv. Analytické schéma neobsahuje veškeré reálné situace, kdy může docházet ke sdělování veřejnosti, ale pouze ty nejčastější vztahující se k internetovému prostředí.

Prvním vstupem, který má vliv na individuální posouzení každé situace ve smyslu naplnění podstaty sdělování veřejnosti, je faktický stav, zdali došlo k prvotnímu udělení souhlasu se zveřejněním díla. V případě hyperlinkování je relevantní, zdali došlo k prvotnímu udělení souhlasu se zveřejněním. Pakliže prvotní souhlas udělen byl a původní dílo je zveřejněno na internetu, je nutné posoudit, zdali se jedná

⁵⁸ Čl. 3 odst. 1 Informační směrnice.

poskytnutím hyperlinku na toto dílo o sdělování jako takové a následně, jestli je toto sdělování určeno veřejnosti.

V souladu s dosavadní judikaturou Soudního dvora je nutné konstatovat, že hyperlink generálně naplňuje věcnou podstatu obou pojmů, sdělování a veřejnost, kumulativně, a tudíž je hyperlink považován za sdělování veřejnosti.

Na této úrovni by bylo s to konstatovat, že je nutné k takovému sdělování veřejnosti udělit další, prvotní, souhlas autorů. Hyperlinkování je však nástrojem, na němž závisí řádné fungování informační společnosti a je nerealistické, aby se ke každému odkazu získával individuální souhlas autora. Z toho důvodu, a s cílem zajistit dostatečnou rovnováhu mezi ochranou autorských práv a řádným fungováním informační společnosti, stanovuje současná judikatura k posouzení rovněž kritérium nové veřejnosti.

V případě, že hyperlink nezpřístupňuje autorsky chráněné dílo veřejnosti, která by k němu za jiných okolností nemohla mít přístup, nenaplňuje hyperlink věcnou podstatu sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice, a tudíž je takové odkazování v souladu s právní úpravou EU i bez výslovného souhlasu autorů.

V případě, kde k prvotnímu udělení souhlasu se zveřejněním díla nedošlo, je postup vyhodnocení totožný až do úrovně posouzení zpřístupnění díla nové veřejnosti. Takový hyperlink by stále nebyl kolizní ve vztahu k eurokonformnímu výkladu právní úpravy i přes to, že se odkazované dílo nachází na internetu v odkazované podobě protiprávně. Zde však vstupují k posouzení další dva aspekty.

Prvním je podmínka zisku. Pokud dochází na internetové stránce ke zprostředkovávání odkazů na autorská díla, a zároveň plyne zprostředkovateli z této činnosti zisk (např. zobrazováním reklamy), je povinností tohoto zprostředkovatele přijmout dostatečná opatření k tomu, aby se informoval o skutečnosti, zdali jsou odkazovaná díla zveřejněna se souhlasem autorů. V případě, že tato opatření nepřijme, lze individuálně posoudit, že se jedná o sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice, a jakožto takové jej lze považovat za zveřejnění díla v rozporu s právní úpravou EU.

Druhým aspektem je samotná informovanost zprostředkovatele odkazů o protiprávní povaze zveřejnění děl. V takové situaci, kdy si je zprostředkovatel vědom stavu, že je odkazované dílo zveřejněno bez souhlasu autorů, zejména tím,

že je na tento stav autory upozorněn, nese hyperlink znaky sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice, a rovněž se jedná o zveřejnění díla v rozporu s právní úpravou EU. Tyto tři aspekty (nová veřejnost, podmínka zisku, informovanost) k posouzení nemusí být naplněny kumulativně, postačuje pouze naplnění podstaty jednoho z aspektů k tomu, aby mohl být hyperlink pokládán za nevyhovující právní úpravě.

V případě streamování televizního vysílání, či vysílání z jiných platforem, postupujeme v konstrukci obdobně s některými rozdíly. Analytické schéma lze rozšířit o úroveň hodnotící přenos díla technologií odlišnou od té, která byla doposud užitá. Pokud nebyl udělen souhlas ke zveřejnění díla odlišnou technologií, jedná se o zveřejnění díla v rozporu s eurokonformním výkladem právní úpravy. Pokud je autory udělen souhlas ke zveřejnění prostřednictvím odlišné technologie, jakékoliv další zprostředkování odkazu na toto vysílání či jeho streamování probíhá v souladu se streamováním internetového vysílání, kde nedochází k přenosu díla odlišnou technologií, a tudíž lze postupovat shodně jako v případě hyperlinku.

Praktický příklad

Na základě představeného analytického schématu je možné zhodnotit fungování konkrétní české webové stránky agregující odkazy na filmy a seriály sledujufilmy.cz (<https://sledujufilmy.cz/>) provozovanou společností WBM Europe LTD. Samotní autoři stránky na webu prezentují, že odkazují na 15807 filmů a 269083 epizod pořadů (informace k 5. 11. 2017), přičemž na stránkách poskytují prohlášení:

„Všechny filmy a videa nejsou na našich serverech. Naše stránky pouze odkazují na stránky a servery 3tích stran. Webové stránky SledujuFilmy.cz jsou v souladu se zákony DMCA ale i ČR a EU.“⁵⁹

A zprostředkovávají odpovědi na nejčastější dotazy:

„Je tato služba zpoplatněna?“

Veškeré služby poskytované v rámci našeho webu jsou zcela zdarma a je možné je využívat i bez jakékoli formy registrace. Pokud nastane situace, kdy přehrávač vyžaduje po uživateli registraci či platbu, jedná se o nabídku třetí strany, kterou doporučujeme ignorovat a pokračovat pouze na vlastní nebezpečí.

---

⁵⁹ Sledujufilmy.cz. Prohlášení. [cit. 5.11.2017]. Dostupné z: <https://sledujufilmy.cz/prohlaseni/>

Filmy a seriály zadarmo? Je to legální?

Naše stránka slouží pouze jako automatický vyhledávač audiovizuálního obsahu, který není umístěn na našich stránkách, ale je na něj pouze odkázáno, podobně jako například u vyhledávače Google. Jediný rozdíl je pouze v tom, že náš vyhledávač se specializuje pouze na audiovizuální média. Právní odpovědnost tedy zůstává v rukou původního hostitele obsahu. Podezření na nelegální obsah může vlastník autorských či distributorských práv nahlásit prostřednictvím sekce "Autoři".

Proč musím zavírat okna s reklamou dříve, než mohu přehrávač spustit?

Jak bylo zmíněno výše, obsah přehrávačů není umístěn na našem webu, a tudíž nemůžeme ovlivnit jeho podobu. Reklamní okna jsou součástí přehrávače třetí strany a stejně tak mohou být i monetizovány třetí stranou. Tyto reklamy ovšem nejsou součástí našeho webu. Naše reklamní inzerce je obsažena pouze přímo na doméně SledujuFilmy.cz a dbáme na to, aby byla její podoba pro naše uživatele co nejméně intruzivní či obtěžující.⁶⁰

Na základě prohlášení samotných provozovatelů webových stránek a na skutečnosti, že filmy a seriály je na stránkách skutečně možné zhlédnout, je možné podrobit stránku hodnocení dle vypracovaného analytického schématu.

Na stránkách se nabízí volně ke zhlédnutí bez jakékoliv nutné registrace řada autorských děl – seriálů a filmů. Ty je možné filtrovat, vybírat dle žánru či hereckého obsazení apod. Při výběru filmu má uživatel možnost jednoduše kliknout na nabídku „přehrát film“. Následuje zobrazení nového vyskakovacího (tzv. pop-up) okna, v jehož obsahu je zpravidla přímo zobrazeno několik přehrávačů ze serverů jiných, než je sledujufilmy.cz, s online přístupem k dílu.

Za těchto okolností nelze posoudit, zdali byl ke zveřejnění díla udělen souhlas autora v souladu s Informační směrnicí. Lze však posoudit, jestli se jedná o sdělování a jestli je toto sdělování směřováno veřejnosti. Pojem sdělování má podléhat co nejširšímu výkladu tak, aby byla nositelům autorských práv zaručena vysoká úroveň ochrany, a jedná se o veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Pojem veřejnost se poté týká blíže neurčeného počtu potenciálních diváků či posluchačů, a vyžaduje dosti vysoký

---

⁶⁰ Sledujufilmy.cz. Nejčastější dotazy. [cit. 5.11.2017]. Dostupné z: <https://sledujufilmy.cz/nejcastejsi-dotazy/>

počet osob. Na tomto základě je možné považovat zobrazení tohoto prolínání za sdělování veřejnosti, jelikož stránky jsou volně dostupné široké veřejnosti, a tudíž naplňují podstatu neurčeného počtu potenciálních diváků v dosti vysokém počtu, a zároveň se jedná o sdělování nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází.

Prvně je nutné stanovit výchozí situaci, ve které by byl souhlas se zveřejněním díla přenášeného ve specifické technologii udělen. Za takových podmínek je pouze nutné posoudit, jestli byla díla sdělována nové veřejnosti. Že by byla díla zprostředkována nové veřejnosti nelze tvrdit, jelikož na serverech třetích stran jsou dostupná i bez diskutovaného hyperlinku, a tedy volně dostupná bez obcházení omezujícího opatření, přičemž Soudní dvůr ve své dosavadní judikatuře výslovně neuvádí, že by se dalo zjednodušení přístupu k takovému dílu prostřednictvím agregace hyperlinků za takové obcházení považovat. Při takto stanovené výchozí situaci, by v souladu s analytickým schématem bylo možné tvrdit, že hyperlink se v internetovém prostředí vyskytuje plně v souladu s právní úpravou EU.

Za situace, kdy souhlas ke zveřejnění díla přenášeného specifickou technologií udělen nebyl, je opět nutné posoudit sdělování nové veřejnosti. I přesto, že ke zveřejnění díla nebyl udělen souhlas, hyperlink jako takový nezpřístupňuje obsah nové veřejnosti, jelikož množina uživatelů s přístupem k hyperlinku je stejná, jako množina uživatelů, která má teoreticky možnost k obsahu přistoupit přímo na serveru třetí strany, a tudíž z tohoto pohledu hyperlink nenaplňuje znaky sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice.

Navíc je však tuto situaci nutné posoudit rovněž z pohledu, zdali je naplněna podmínka zisku, a tedy jestli by měl provozovatel stránek přijmout dostatečná opatření k tomu, aby se informoval o legalitě umístění díla na serveru třetí strany, na který odkazuje. Bez hlubší analýzy je očividné, že na stránkách se komerční sdělení běžně zobrazují (k 7. 11. 2017 například Bohemia Chips, mBank, Fiat Chrysler Automobiles ČR) a za opodstatněného (opodstatněného, jelikož sám provozovatel na webu uvádí „*naše reklamní inzerce je obsažena pouze přímo na doméně SledujuFilmy.cz a dbáme na to, aby byla její podoba pro naše uživatele co nejméně intruzivní či obtěžující*“⁶¹) předpokladu, že jsou tato komerční sdělení monetizována, je tedy provozovatel povinován, bohužel blíže nespecifikovaná,

---

⁶¹ Sledujufilmy.cz. Nejčastější dotazy. [cit. 5.11.2017]. Dostupné z: <https://sledujufilmy.cz/nejcastejsi-dotazy/>

dostatečná opatření přijmout, jinak lze poskytované odkazy považovat za sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice a takové odkazování naplňuje znaky zveřejnění díla v rozporu s právní úpravou EU.

Třetím hlediskem, které je bráno v potaz, je informovanost provozovatele o protiprávní povaze zveřejnění děl na odkazovaných serverech třetích stran. Provozovatel k tomuto přistupuje proaktivně a na stránkách je možné prostřednictvím interaktivního formuláře nahlásit, že je dílo na serveru třetí strany sdělováno veřejnosti bez souhlasu nositele autorských práv. Tento formulář je však dle poskytovatele určen pouze pro nositele autorských práv či jejich pověřené zástupce. Provozovatel stránek tedy nad rámec svých povinností poskytuje autorům nástroj, jak se mohou svých autorských práv dovolat přímo u zprostředkovatele hyperlinků (nikoliv však u provozovatelů serverů třetích stran, kde jsou díla fyzicky uložena). Hodnotit či alespoň předpokládat, zdali byl provozovatel stránek informován o některém z děl, že je zveřejněno protiprávně, je mimo možnosti této diplomové práce, stejně jako určit, jestli jsou díla na serverech třetích stran zveřejněna v souladu s právem EU. Teoreticky by se však v případě, že by byl provozovatel stránek upozorněn na protiprávní povahu zveřejnění děl, na které odkazuje, a nadále by odkazy poskytoval, dopouštěl sdělování veřejnosti ve smyslu Informační směrnice.

Na webu se rovněž vyskytují odkazy na záznamy děl, která jsou evidentně zaznamenána audio-vizuálním rekordérem (např. kamerový záznam filmu v kině). U takových děl dochází k přenosu obsahu technologií odlišnou od té, ke které byl původní souhlas se zveřejněním udělen. Zodpovědnost za zveřejnění záznamu takového díla nese provozovatel serveru, na kterém je záznam fyzicky uložen, avšak poskytovatel hyperlinků se správnou erudicí právní úpravy by měl být na základě tohoto analytického schématu schopen takový záznam identifikovat a vyhodnotit, že odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo na internetu. V souladu se zněním odůvodnění 49 rozsudku C-160/15, tedy: *„Naproti tomu, je-li prokázáno, že taková osoba věděla nebo vědět mohla, že použitý hypertextový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo na internetu, například na základě skutečnosti, že na to byla upozorněna nositeli autorského práva, je třeba mít za to, že poskytnutí takového odkazu představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3*

odst. 1 směrnice 2001/29,⁶² by provozovatel stránky na takové záznamy děl neměl odkazovat vůbec, jelikož o této skutečnosti mohl vědět.

Na základě vytvořeného analytického schématu je možné, identickým postupem jako v popisu praktického příkladu, předběžně vyhodnotit, jestli poskytovatel odkazů, zejména na audio-vizuální díla, svou činností naplňuje znaky definice a výkladu Soudního dvora pojmu sdělování veřejnosti. A tedy jestli je povinen k takovému sdělování získat souhlas autorů, jelikož právo na sdělování veřejnosti pozbývá vyčerpitelnosti, aby se jeho činnost dala považovat za komfortní v rámci evropské právní úpravy.

Zároveň je nasnadě otázka, zdali uživatel požívající přístup k takto zveřejněným a zprostředkovaným dílům porušuje autorské právo osobně. Touto problematikou se zabývá práce v kapitole Právo na rozmnožování a příslušné výjimky a omezení. Konkrétně lze sledování děl online považovat za přenos díla, na něž se vztahuje technologická výjimka čl. 5 odst. 1 Informační směrnice. Jinak by bylo možné situaci hodnotit v případě, kdy uživatel dílo nesleduje online, ale stahuje jej do svého zařízení. V takovém případě nelze technologickou výjimku uplatnit a uživatel vytváří neoprávněnou rozmnoženinu. Zdali a jak se mohou autoři domáhat svých práv je předmětem zkoumání v následujících kapitolách.

2.4 Sankce a ochranné prostředky

V předchozích kapitolách jest ve více souvislost zmíněno, že nositelé autorských práv smí, tedy mají právo, domáhat se u svých národních soudů zajištění účinných ochranných opatření⁶³, jejichž smyslem je právě ochrana exkluzivních autorských práv.

V článku 8 Informační směrnice, Sankce a ochranné prostředky, stojí:

„1. Členské státy stanoví přiměřené sankce a ochranné prostředky proti porušování práv a povinností stanovených v této směrnici a přijmou veškerá nezbytná opatření, aby tyto sankce a ochranné prostředky byly používány. Sankce takto stanovené musí být účinné, přiměřené a odrazující.

---

⁶² Odůvodnění 49 rozsudku SDEU ve věci C-160/15.

⁶³ Odůvodnění 58 Informační směrnice.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby nositelé práv dotčení protiprávním jednáním prováděným na jeho území mohli podat žalobu na náhradu škody a/nebo žádat o soudní zákaz, ...

3. Členské státy zajistí, aby nositelé práv měli možnost žádat soudní zákaz ve vztahu ke zprostředkovatelům, jejichž služby jsou třetí stranou využívány k porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících.⁶⁴

Tato ustanovení zajišťují, že ve všech členských státech, které harmonizují v souladu s Informační směrnicí své právní řády, se nositelé autorských práv mají možnost dovolat pozastavení protiprávního jednání vůči svým právům prostřednictvím soudního zákazu. Zejména v digitálním prostředí⁶⁵ takový soudní zákaz může být adresován i směrem ke zprostředkovatelům služeb internetového připojení. Zde se však dostávají tato ustanovení do kontaktu se směrnicí o elektronickém obchodu⁶⁶, představené v následující kapitole, která upravuje povinnosti a odpovědnost zprostředkovatelů internetového připojení. Zároveň je nositelům autorských práv garantováno, že budou mít v EU možnost žalovat náhradu škody plynoucí z porušení svých práv.

Konkrétně bychom se v souvislosti s vydáním soudního zákazu mohli setkat v momentě, kdy nositel autorských práv požaduje po zprostředkovateli internetového připojení zamezení přístupu jeho uživatelů k serverům, jenž neoprávněně sdělují veřejnosti díla požívající autorskoprávní ochrany. Takový soudní zákaz ale nemůže být uložen pro některé technologické typy sdílení děl, jelikož by se dostal do rozporu se zmíněnou směrnicí o elektronickém obchodu. Detailně se problematikou mimo jiné zabývá práce v následující kapitole.

---

⁶⁴ Čl. 8 Informační směrnice.

⁶⁵ Odůvodnění 59 Informační směrnice.

⁶⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu).

2.5 Svoboda, ochrana a odpovědnost v informační společnosti

Doposud se práce zabývala převážně ochranou autorských práv definovanou v Informační směrnici, která při svém vzniku a následné implementaci do právních řádů členských států zcela očividně nezohledňovala mnoho typických atributů fungování informační společnosti v digitální a s ní souvisejících sférách, jejichž vývoj a z něj plynoucí nové technologické přístupy je vždy však velmi obtížné jakkoliv predikovat.

V navazující části práce dochází k odklonu od striktního výkladu ochrany autorských práv z pohledu jejich nositelů a rozebírá dále neopomenutelné aspekty související s problematikou informační společnosti, a to právo na svobodu projevu a informací, ochranu osobních údajů a odpovědnost za vybrané typy zprostředkování přístupu k autorským dílům požívajícím autorskoprávní ochrany.

Zmíněná práva na svobodu projevu a informací a ochranu osobních údajů jsou ve smyslu fundamentálních lidských práv právy základními, zakotvenými v Listině základních práv Evropské unie.

Svoboda projevu a informací je definována následovně:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování veřejné moci a bez ohledu na hranice.

2. Svoboda a pluralita sdělovacích prostředků musí být respektována.“⁶⁷

Stěžejní částí ve vztahu k informační společnosti je deklarování svobody „*přijímat a rozšiřovat informace*“. Tato svoboda však není neomezená, jelikož musí respektovat povinnosti a oprávnění vyplývající z autorskoprávní ochrany.

Takový závěr se jeví na první pohled jako zbytečně triviální, avšak dostupná data⁶⁸ naznačují, že omezení svých svobod ve virtuálním prostředí hranicemi stanovenými autorskoprávní ochranou děl si nejsou uživatelé vědomi či se úmyslně dopouští porušení autorských práv jejich nositelů. Evropská studie zveřejněná 25. září 2017 zaměřená na digitální pirátství⁶⁸ odhalila, že průměrně 51% dospělých a 72% nezletilých v rámci EU v roce 2014 protiprávně stáhlo či sledovalo online zveřejněná

---

⁶⁷ Čl. 11 Listiny základních práv EU.

⁶⁸ VAN DER ENDE, Martin a kol. Estimating displacement rates of copyrighted content in the EU. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2014.

díla požívající autorskoprávní ochrany. Současně bylo zjištěno, že na 10 protiprávních zhlédnutí autorského díla připadala 4 zhlédnutí legální formou při prvním zhlédnutí díla. U druhého zhlédnutí stejného díla byl poměr horší, když na 10 protiprávních zhlédnutí autorského díla připadala pouze 2 zhlédnutí legálním způsobem.

Ambicí této práce není hledat odpověď na otázku, z jakých důvodů dosahují hodnoty nelegálního stahování/sledování děl, na něž spadá ochrana autorským právem, současného stavu, ale prostřednictvím těchto dat je možné poukázat na fakt, že protiprávní jednání na internetu ve vztahu k užití děl autorskoprávní ochrany není zanedbatelným problémem a lze říci, že mezi svobodou přijímat a rozšiřovat informace na internetu a aplikací autorského práva na internetu existuje výrazná dysbalance ve prospěch domnělé svobody.

V dalším textu jsou kromě základního práva na svobodu projevu a informací rovněž zmiňována základní práva na ochranu osobních údajů a svobodu podnikání, která mohou být rovněž v kolizi s ustanoveními Informační směrnice a směrnice o elektronickém obchodu. Tato základní práva podléhají následujícím definicím, které je nutné zmínit z důvodu jejich výskytu v analýze zkoumaných judikátů:

„Ochrana osobních údajů

- 1. Každý má právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají.*
- 2. Tyto údaje musí být zpracovány korektně, k přesně stanoveným účelům a na základě souhlasu dotčené osoby nebo na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem. Každý má právo na přístup k údajům, které o něm byly shromážděny, a má právo na jejich opravu.⁶⁹*

„Svoboda podnikání

Svoboda podnikání se uznává v souladu s právem Unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi.⁷⁰

---

⁶⁹ Čl. 8 Listiny základních práv EU.

⁷⁰ Čl. 16 Listiny základních práv EU.

2.5.1 Povinnosti a odpovědnost poskytovatelů internetového připojení ve vztahu k ochraně autorských práv

Evropský právní základ týkající se povinností a odpovědnosti poskytovatelů internetového připojení leží víceméně v již představené Informační směrnici, tedy směrnici 2001/29/ES z roku 2001, a taktéž v doposud nepředstavené směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu, známou pod názvem „směrnice o elektronickém obchodu“.

V rámci oddílu 4 směrnice o elektronickém obchodu⁷¹ je zakotvena odpovědnost poskytovatelů zprostředkovatelských služeb, jimiž jsou v rámci informační společnosti míněni poskytovatelé internetu. Tato odpovědnostní problematika se člení do čtyř následujících částí – prostý přenos, ukládání do vyrovnávací paměti, shromažďování informací a neexistence obecné povinnosti dohledu.

Článek 12 směrnice o elektronickém obchodu definuje „*prostý přenos*“:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě poskytování služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytnutých příjemcem služby komunikační sítí nebo ve zprostředkování přístupu ke komunikační sítí, nebyl poskytovatel služby odpovědný za přenášené informace, pokud:

- a) není původcem přenosu;*
- b) nevolí příjemce přenášené informace a*
- c) nevolí a nezmění obsah přenášené informace.*

2. Přenos informací a zprostředkování přístupu ve smyslu odstavce 1 zahrnuje automatické krátkodobé přechodné ukládání přenášených informací, pokud toto ukládání slouží výhradně pro uskutečnění přenosu v komunikační sítí a pokud jeho délka nepřesahuje obvyklou dobu přenosu.

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.⁷²

---

⁷¹ Oddíl 4 směrnice o elektronickém obchodu.

⁷² Čl. 12 směrnice o elektronickém obchodu.

Za obsah přenášených a zprostředkovaných informací tedy poskytovatel internetového připojení nenesl odpovědnost v případě, pokud není iniciátorem přenosu, nevolí příjemce a nevolí či nemění obsah informace, a to v případech, kdy se jedná o automatické přechodné ukládání informací a pouze za účelem uskutečnění samotného přenosu v síti. Z ustanovení je zřejmá snaha o to, aby poskytovatel internetového připojení nenesl odpovědnost za informace přenášené mezi třetími stranami. Tedy v případě, že jest ze serveru třetí strany stahován uživatelem využívajícím internetový přístup nelegální obsah, leží odpovědnost za přenášený obsah mimo poskytovatele internetového přístupu.

Touto problematikou se zabýval Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-484/14 mezi Tobias McFadden a Sony Music Entertainment Germany GmbH z 15. září 2016⁷³.

V této věci se jednalo o odpovědnost provozovatele obchodu, Tobiase McFaddena, který nabízel zdarma přístup ke svému internetovému připojení prostřednictvím WiFi sítě, za stahování nelegálního obsahu uživateli právě této WiFi sítě. Přístup k poskytované síti byl úmyslně nezabezpečen, čehož účelem bylo přilákat potenciální zákazníky. V rámci sítě byl poté třetí osobou nabízen přístup k bezplatnému stažení audio souboru požívajícího autorskoprávní ochrany, jejímž nositelem byla společnost Sony Music Entertainment Germany GmbH, a to bez uděleného souhlasu ke zpřístupnění veřejnosti, tedy ke sdělování veřejnosti. Společnost Sony Music Entertainment se domáhala náhrady škody na základě nepřímé odpovědnosti Tobiasa McFaddena za porušení autorských práv třetími osobami v rámci poskytovaného WiFi připojení.

Soudní dvůr nejprve v odůvodnění 35 judikátu upřesnil, „že *taková služba, jako je služba dotčená v původním řízení, již provozovatel komunikační sítě poskytuje bezplatně veřejnosti, je „službou informační společnosti“*“⁷⁴ a tedy spadá do oblasti působnosti čl. 12 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. K tomu, aby se na bezplatný přístup k internetu prostřednictvím WiFi sítě dala aplikovat „odpovědnostní výjimka“ čl. 12 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu „nemusí tento přístup překročit rámec technického, automatického a pasivního procesu zaručujícího přenos požadovaných informací; žádné další požadavky nemusí být

---

⁷³ Rozsudek SDEU ze dne 15. 9. 2016 ve věci Tobias McFadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH, věc C-484/14.

⁷⁴ Odůvodnění 35 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

splněny,⁷⁵ a tedy „neexistují jiné požadavky, kterým by podléhal poskytovatel služeb zprostředkovávající přístup ke komunikační síti,⁷⁶ aby naplnil podstatu čl. 12 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. Na základě těchto východisek Soudní dvůr judikoval, „že čl. 12 odst. 1 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba, jejíž práva k určitému dílu byla poškozena, mohla žádat od poskytovatele přístupu ke komunikační síti náhradu škody ... na základě toho, že třetí osoby využily k porušení jejích práv jeden z těchto přístupů. Naproti tomu musí být toto ustanovení vykládáno tak, že nebrání tomu, aby se tato osoba domáhala zamezení dalšího porušování, jakož i náhrady výdajů spojených s výzvou a náhrady nákladů řízení vůči poskytovateli přístupu ke komunikační síti, jehož služby byly použity ke spáchání uvedeného porušení ...“⁷⁷ Soudní dvůr tedy uvedl, že zprostředkovatel internetového připojení nenese odpovědnost za aktivitu třetích osob v rámci jím zpřístupněné sítě, avšak ponechává možnost dovolat se ochrany autorských práv prostřednictvím zamezení pokračování protiprávního jednání třetích osob dostupnými technologickými prostředky i soudními zákazy⁷⁸.

Takové stanovisko je plně v souladu čl. 12 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu a logicky i s judikaturou vztahující se k výkladu Informační směrnice, kde již v jedné z předcházejících kapitol Hypertextování bylo v rámci analýzy judikátu ve věci C-160/15 zmíněno, že například při upozornění na protiprávní jednání má být takovému jednání zamezeno.

Avšak Soudní dvůr byl ve věci C-484/14 rovněž dotazován, zdali je možné uložit zprostředkovateli internetového připojení soudní zákaz v souladu se zněním Informační směrnice⁷⁹ k poskytování takové služby informační společnosti v případě, že dochází k porušování autorských práv. Soudní dvůr v této otázce judikoval, že „pokud uvedený příkaz omezuje tohoto poskytovatele přístupu, kteréžto omezení může mít dopad na jeho hospodářskou činnost a může také omezit svobodu příjemců takové služby využít přístupu k internetu, je třeba konstatovat, že je v rozporu s právem na svobodu podnikání chráněným na základě článku 16 Listiny, jakož i právem na svobodu informací zajištěným článkem 11

---

⁷⁵ Odůvodnění 54 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

⁷⁶ Odůvodnění 71 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

⁷⁷ Odůvodnění 79 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

⁷⁸ Stanovisko generálního advokáta MACIEJE SZPUNARA ve věci C-484/14 Tobias McFadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH ze dne 16.3.2016.

⁷⁹ Čl. 8 Informační směrnice.

Listiny.⁸⁰ Tím vyloučil možnost, aby byl soudní zákaz aplikován přímo na zprostředkování internetového připojení.

Soudní dvůr však v závěru judikátu rovněž konstatoval, že zprostředkovatel internetového připojení má za povinnost zabránit třetím osobám zpřístupnění díla chráněného autorským právem veřejnosti, avšak tohoto může dosáhnout pouze zabezpečením sítě heslem či prověřováním všech informací přenášených prostřednictvím tohoto připojení.⁸¹ Toto ustanovení rozšířil Soudní dvůr navíc o dodatek, kde konstatuje *„že opatření spočívající v zabezpečení internetového připojení heslem je s to odradit uživatele tohoto připojení od porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících, pokud budou tito uživatelé povinni uvést svou totožnost k získání hesla, a nebudou tedy moci jednat anonymně, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.“*⁸²

Zde se však Soudní dvůr dostává do rozporu s Listinou základních práv EU, a to konkrétně s článkem 8 garantujícím ochranu osobních údajů a článkem 16 garantujícím svobodu podnikání, jak podotýká generální advokát Macieje Szpunara ve svém stanovisku⁷⁸.

Prověřování všech informací přenášených prostřednictvím zprostředkovaného přístupu k internetu vyloučil již v judikátu Soudní dvůr, jelikož taková povinnost prověřování by byla v rozporu s čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu o neexistenci obecné povinnosti dohledu, která stanovuje:

*„1. Členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v člancích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.“*⁸³

Avšak Soudním dvorem navrhované opatření k zamezení protiprávního jednání v rámci zpřístupněné sítě, a to tuto síť zabezpečit heslem, vykazuje znaky rozporu se základním právem na svobodu podnikání, jelikož *„zavedení povinnosti zabezpečení zpochybňuje potenciálně obchodní model podniků, které nabízejí*

---

⁸⁰ Odůvodnění 82 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

⁸¹ Odůvodnění 80 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

⁸² Odůvodnění 96 rozsudku SDEU ve věci C-484/14.

⁸³ Čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu.

*internetové připojení doplňkově ke svým jiným službám.*⁸⁴ Stejně tak může naplňovat znaky rozporu s právem na ochranu osobních údajů, jelikož „uložit povinnost zabezpečit síť (myšleno heslem, pozn. autora) Wi-Fi znamená pro osoby, které provozují tuto síť proto, aby nabízely internetové připojení svým zákazníkům a veřejnosti, nutnost určit totožnost uživatelů a uchovávat jejich údaje.“⁸⁵ Generální advokát se k problematice postavil jasně, a to: „Uložení takových správních omezení (myšleno zabezpečení sítě heslem, pozn. autora) se mi zdá naopak jasně nepřiměřené, pokud se jedná o osoby, které nabízejí svým zákazníkům a potenciálním zákazníkům prostřednictvím sítě Wi-Fi internetové připojení doplňkově ve vztahu ke své hlavní činnosti.“⁸⁶

Pozice Soudního dvora v tomto případě nebyla jednoduchá, jelikož musel v rámci vlastního judikátu nalézt optimální rovnováhu mezi základními právy na svobodný přístup, svobodou podnikání, ochranou osobních údajů a ochranou poskytovanou autorským právem. Otázkou zůstává, jestli je dotčené opatření v podobě zabezpečení sítě heslem samo o sobě účinné, a tudíž zda není jeho vhodná povaha a přiměřenost věcně pochybná.

Z judikátu plyne, že pokud zprostředkovatel internetového připojení aktivně nezasahuje do obsahu a iniciace přenášené informace, nenese podle unijní úpravy práva odpovědnost za jednání třetích stran operujících v rámci sítě. Za takového stavu současného nastavení pravidel je nasnadě se ptát, u koho a jak se má nositel porušovaných autorských práv domáhat účinné ochrany.

Soudní zákaz dle čl. 8 Informační směrnice, který by byl celkovým zákazem zprostředkování internetového připojení, není podle judikátu přípustný, poněvadž je v rozporu se základním právem na svobodu podnikání. Monitorování všech informací přenášených ve WiFi síti a zvolení odpovídajícího technologického prostředku zabraňujícímu přístupu k „závadným“ informacím je zase neuskutečnitelné v souladu s čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu garantujícím neexistenci povinnosti dohledu nad přenášenými informacemi. Navrhované zabezpečení WiFi sítě heslem je ve vztahu k účinnosti takového opatření minimálně pochybné, jelikož zabezpečení heslem nezaručuje, že třetí

---

⁸⁴ Odůvodnění 138 stanoviska generálního advokáta ve věci C-484/14.

⁸⁵ Odůvodnění 140 stanoviska generálního advokáta ve věci C-484/14.

⁸⁶ Odůvodnění 142 stanoviska generálního advokáta ve věci C-484/14.

osoby nebudou autorské právo nositelů děl i přes to porušovat, a zároveň naplňuje uchovávání osobních údajů zprostředkovatelem internetového připojení, jenž je pro zprostředkovatele pouze doplňkovou službou k jeho hospodářské činnosti, určité znaky rozporu se základním právem na ochranu osobních údajů.

Za těchto okolností se nenabízí k doporučení žádná forma dovolání se ochrany pro nositele autorských práv, která by byla účinná a přiměřená a která by nabízela onu kýženou rovnováhu mezi všemi právy zúčastněných.

Obdobným problémem nalezení rovnováhy mezi základními právy, již zmíněnou neexistencí obecné povinnosti dohledu definovanou v čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu a autorskoprávní ochranou se zabýval Soudní dvůr i v rozsudku ve věci C-70/10⁸⁷.

Ve věci odpovídá Soudní dvůr na předběžné otázky vyplývající ze sporu mezi společnostmi Scarlet Extended SA (dále jen Scarlet) a Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM). Společnost Scarlet je poskytovatelem internetového připojení, nikoliv pouze zprostředkovatelem WiFi sítě jako v předchozím judikátu, a to v rámci své hlavní hospodářské činnosti. Společnost SABAM je správcem udělování souhlasů k užívání děl autorů třetími osobami v Belgii. V internetovém prostředí, do něhož poskytuje přístup Scarlet, se běžně využívá systém sdílení obsahu „peer-to-peer“, jenž je popsán v kapitole Vymezení technické terminologie. SABAM se domníval, že klienti společnosti Scarlet využívají tuto technologii ke sdílení a přenášení autorsky chráněných děl bez uděleného souhlasu nositelem práv, tedy samotnou společností SABAM. SABAM se u vnitrostátního soudu dovolávala toho, aby bylo zamezeno takovému protiprávnímu jednání v souladu se zněním Informační směrnice, a to tak, aby Scarlet zamezil jakékoliv formě odesílání a přijímání elektronických souborů obsahujících chráněná díla. Jelikož by však k dosažení tohoto cíle bylo nutné provozovat dohled nad aktivitou internetového provozu poskytovaného společností Scarlet, dotazoval se vnitrostátní soud, zdali je možné uložit za účelem zamezení protiprávního stahování souborů povinnost zavést systém filtrování elektronických sdílení.

---

⁸⁷ Rozsudek SDEU ze dne 24. 11. 2011 ve věci Scarlet Extended SA proti Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM), věc C-70/10.

Soudní dvůr nejprve ve svém stanovisku uznal, že nositelé autorských práv mohou žádat o soudní zákaz směrem ke zprostředkovatelům internetového připojení, jejichž uživatelé toto využívají k porušování autorských práv, a dále že vnitrostátní soudy mají možnost stanovit směrem ke zprostředkovatelům internetového připojení povinnost přijmout opatření zabraňující a předcházející porušování těchto práv⁸⁸.

Nicméně dále Soudní dvůr judikoval, že přijetí zmiňovaného opatření zamezujícího protiprávnímu jednání v rámci systému „peer-to-peer“ by znamenalo aktivní obecný dohled nad provozem v síti⁸⁹, jenž je vyloučen čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. Navíc Soudní dvůr shledává takovou povinnost, jako je aktivní dohled nad provozem v síti jejím zprostředkovatelem, za omezující svobodné podnikání⁹⁰ a systém filtrování elektronických sdělení by byl také v rozporu s právem na ochranu osobních údajů a svobodou přijímat a rozšiřovat informace⁹¹.

V judikátu k dané věci se objevuje i usnesení, které opodstatňuje věcný výsledek rozhodnutí Soudního dvora, jež spočívá ve faktu, že Soudní dvůr sice uznává nároky na ochranu autorských práv, avšak nenalézá žádný právní rámec, v němž by bylo možné účinné ochrany dosáhnout bez omezení jiných základních práv. Konkrétně judikoval: *„Je sice pravda, že čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) zakotvuje ochranu práv duševního vlastnictví. Z tohoto ustanovení ani z judikatury Soudního dvora ovšem nijak neplyne, že by takové právo bylo nedotknutelné, a že by tudíž měla být zajištěna jeho absolutní ochrana.“*⁹² Tímto ustanovením na základě principu proporcionality nicméně fakticky staví do popředí ostatní základní práva dotčená v této věci před ochranu práv duševního vlastnictví i přes to, že ani právo na svobodné podnikání, právo na ochranu osobních údajů, právo na svobodné přijímání a rozšiřování informací není kogentně uvedené jako nedotknutelné a absolutní. Generální advokát Pedro Cruz Villalón si ve svém stanovisku k judikátu ve věci C-70/10 ohledně této skutečnosti

---

⁸⁸ Odůvodnění 30 a 31 rozsudku ve věci C-70/10.

⁸⁹ Odůvodnění 40 rozsudku ve věci C-70/10.

⁹⁰ Odůvodnění 48 rozsudku ve věci C-70/10.

⁹¹ Odůvodnění 50 rozsudku ve věci C-70/10.

⁹² Odůvodnění 43 rozsudku ve věci C-70/10.

vystačil s odvolávkou⁹³ na čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv EU⁹⁴, v níž je princip proporcionality zakotven.

Z rozsudku jasně plyne konsekvence, že je v rozporu s unijním právem dohlížet na provoz v peer-to-peer síti a jakkoliv sledovat obsah zde sdílený. Jak již ale práce zmiňuje v části zabývající se technickou terminologií, k tomu, aby bylo v síti peer-to-peer možné sdílet a rozšiřovat jakékoliv soubory, je nutné mít k dispozici torrent, jenž je jakýmsi identifikačním klíčem těchto souborů. Tyto torrenty jsou shromažďovány v rámci katalogů na jednotlivých webových stránkách. O tom, jestli je možné zadat poskytovateli internetového připojení povinnost zablokovat přístup ke konkrétním webovým stránkám, rozhodoval soud v judikátu ve věci C-314/12.

V rozsudku ve věci C-314/12 ze dne 27. března 2014⁹⁵ se Soudní dvůr vyjadřuje ke sporu mezi společnostmi UPC Telekabel Wien GmbH (dále jen UPC), jakožto poskytovatelem internetového připojení, versus Constantin Film Verleih GmbH (dále jen Constantin Film) a Wega Filmproduktionsgesellschaft GmbH (dále jen Wega), které jsou nositeli autorských práv k některým kinematografickým dílům.

Nositelé autorských práv, Constantin Film a Wega, se domáhali u rakouského soudu ochrany svých práv prostřednictvím blokování přístupu klientů UPC ke konkrétní webové stránce (www.kino.to; již neaktivní, pozn. autora), jež nabízela uživatelům internetu ke zhlédnutí skrz streamování či stažení celou řadu filmů, uchovávaných na shodném serveru jako webová stránka, chráněných autorským právem a zveřejněných, tedy sdělovaných veřejnosti, bez souhlasu držitelů práv. Společnosti UPC byl rakouským soudem vydán soudní příkaz k omezení přístupu klientů UPC k této webové stránce.

Soudní dvůr nejprve potvrdil, že chráněná díla jsou prokazatelně zveřejněna na příslušných webových stránkách bez souhlasu nositelů autorských práv k nim náležejících, že k porušení autorských práv dochází a stejně tak že se nositelé těchto práv mohou domáhat vydání soudního zákazu vůči zprostředkovateli protiprávního jednání⁹⁶.

---

⁹³ Odůvodnění 92 stanoviska generálního advokáta PEDRA CRUZ VILLALÓNA ve věci C-70/10 Scarlet Extended SA proti Sabam ze dne 14.4.2011.

⁹⁴ Čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv EU.

⁹⁵ Rozsudek SDEU ze dne 27. 3. 2014 ve věci UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH a Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH, věc C-314/12.

⁹⁶ Odůvodnění 24, 25 a 26 rozsudku ve věci C-314/12.

Rakouský soud položil Soudnímu dvoru dvě otázky, ke kterým Soudní dvůr poskytl své stanovisko.

V první otázce se vnitrostátní soud tázal, zdali lze považovat poskytovatele internetového připojení zároveň za zprostředkovatele protiprávního jednání zmíněné webové stránky, jelikož UPC namítala, že jej se serverem nepojí žádný smluvní vztah, ze kterého by zprostředkovávání služeb vyplývalo. V souladu s Informační směrnicí Soudní dvůr judikoval, „že pojem „zprostředkovatel“ použitý v čl. 8 odst. 3 této směrnice (Informační směrnice, pozn. autora) se vztahuje na každou osobu, která v rámci sítě přenáší porušení práva, jehož se dopustila třetí strana, a jež se týká chráněného díla nebo jiného předmětu ochrany.“⁹⁷ Soudní dvůr tímto usnesením jasně označil poskytovatele internetového připojení za subjekt figurující v porušování autorského práva na internetu, tzv. „nezbytný účastník“⁹⁸, i přes to, že UPC nenese za jednání třetí osoby zodpovědnost, jelikož „vyloučení poskytovatelů internetového připojení z působnosti čl. 8 odst. 3 směrnice 2001/29 by totiž podstatně snížilo ochranu nositelů práv.“⁹⁹

Soudní dvůr rovněž usnesl, že není nutné, aby nositelé autorských práv prokazovali, jestli zákazníci UPC k těmto neoprávněně zveřejněným dílům skutečně přistupovali, neboť opatření, která mají být v souladu s Informační směrnicí do vnitrostátních právních řádů přijata, sledují nejen cíl porušování autorských práv zamezit, ale i jim předcházet¹⁰⁰.

Druhá otázka se týkala již samotné možnosti blokování konkrétních webových stránek. Vnitrostátní soud se Soudního dvora tázal, zdali je možné poskytovateli internetového připojení přikázat, aby bránil přístupu svých klientů na webové stránky, které neoprávněně sdělují autorská díla. Soudní dvůr připomněl, že je nutné zohlednit základní práva v souladu s čl. 51 Listiny základních práv EU tak, aby byla nastolena spravedlivá rovnováha mezi právy garantovanými unijním řádem¹⁰¹. Konkrétně připustil dotčení práva na svobodu podnikání a na svobodu informací. Uznal rovněž, že svoboda podnikání je omezena ve smyslu omezení svobody poskytovatele internetového připojení, avšak dodal, že „soudní příkaz ... ponechává

---

⁹⁷ Odůvodnění 30 rozsudku ve věci C-314/12.

⁹⁸ Odůvodnění 32 rozsudku ve věci C-314/12.

⁹⁹ Odůvodnění 33 rozsudku ve věci C-314/12.

¹⁰⁰ Odůvodnění 36, 37, 38 a 39 rozsudku ve věci C-314/12.

¹⁰¹ Odůvodnění 45 a 46 rozsudku ve věci C-314/12.

*určení konkrétních opatření, jež mají být přijata k dosažení sledovaného výsledku, na volbě adresáta, takže tento si může zvolit ta opatření, která ... jsou slučitelná s ostatními povinnostmi a výzvami, s nimiž se musí vypořádávat při výkonu činnosti.*¹⁰² Přeneseně řečeno je přijmutí opatření na zamezení přístupu k určité webové stránce porušující autorské právo odpovědností poskytovatele internetového připojení a tato odpovědnost součástí výkonu jeho hospodářské činnosti. Soudní dvůr uznal, že je možná existence technologie, která umožňuje přijatá opatření obejít a které nelze v přístupu zabránit¹⁰³, a proto Soudní dvůr *„poskytuje adresátovi (soudního příkazu, pozn. autor) možnost zprostit se odpovědnosti prokázáním toho, že přijal všechna opatření, která po něm lze rozumně požadovat.*¹⁰⁴

Technologie, které umožňují omezující opatření na přístup k určitým webovým stránkám obejít, bezpochyby existují. Zmínit lze například využití VPN, jež anonymizuje uživatele internetu a dokáže pozměnit IP adresu uživatele tak, aby se vůči němu omezující opatření neuplatňovalo, viz kapitola Vymezení technické terminologie.

Otázku případného konfliktu s právem na svobodu informací Soudní dvůr řešil zdůrazněním, že přijatá opatření musí být *„striktně cílená v tom smyslu, že musí sloužit k ukončení porušování autorského práva ..., jehož se dopouští třetí strana, aniž tím budou dotčeni uživatelé internetu, kteří využívají služeb tohoto poskytovatele k právem dovolenému přístupu k informacím.*¹⁰⁵

Lze konstatovat, že Soudní dvůr při zvážení konfliktu blokování přístupu k webovým stránkám jakožto ochrany autorských práv s ostatními základními právy, uplatňuje princip proporcionality ve prospěch nositelů autorských práv.

Z judikátu lze rovněž vyvodit, že poskytovatelé internetového připojení mají povinnost na základě soudního příkazu uděleného vnitrostátním soudem blokovat svým zákazníkům přístup k webům porušujícím autorská práva tím, že zveřejňují chráněná díla bez potřebného souhlasu.

---

¹⁰² Odůvodnění 52 rozsudku ve věci C-314/12.

¹⁰³ Odůvodnění 60 rozsudku ve věci C-314/12.

¹⁰⁴ Odůvodnění 53 rozsudku ve věci C-314/12.

¹⁰⁵ Odůvodnění 56 rozsudku ve věci C-314/12.

Výsledkem předchozí analýzy judikátů Soudního dvora je, že nositel autorských práv se nemůže domáhat své ochrany jakýmikoliv prostředky, které by omezovaly základní práva třetích osob. Avšak existují cesty, které základní práva třetích osob neomezují, respektive při uplatnění principu proporcionality je neomezují do takové míry, do které by byla omezena práva na ochranu duševního vlastnictví, a nositelům autorských práv dávají relativně účinný nástroj zajišťující jejich ochranu.

Ve výsledku lze tvrdit, že existují technologie, prostřednictvím kterých může docházet k porušování autorského práva a jejichž uživatelům nelze v současném evropském právním rámci při zvážení všech okolností v tomto porušování účinně bránit. Takovou technologií je například zmíněné sdílení v peer-to-peer síti, jež naráží zejména na konflikt se směrnicí o elektronickém obchodu stanovující neexistenci povinnosti dohledu nad provozem v síti. Využití takové technologie není pro neerudovaného uživatele jednoduché. Nejdostupnější formou přístupu uživatele k neoprávněně zveřejněným dílům je prostřednictvím webových stránek. Webové stránky zprostředkovávající přístup k těmto dílům lze rozdělit na dvě skupiny.

První jsou stránky agregující odkazy na servery třetích stran, jimiž se zabývala kapitola Hypertextování. Tyto katalogy neoprávněně zveřejněných chráněných děl nejsou v zájmu zachování efektivního využití internetu, ke kterému neodmyslitelně patří hypertextování, považovány současnou judikaturou za zprostředkovatele protiprávního jednání, pokud z nich jejich provozovateli neplyne zisk, například ze zobrazování komerčních sdělení. Avšak tyto katalogy odkazují na konkrétní servery a webové stránky, na kterých je závadný obsah uchováván a zpřístupňován, čímž se dostáváme ke druhé skupině webových stránek.

Druhou skupinou jsou webové stránky a servery, které neoprávněně zveřejněná díla přímo obsahují. Proti zpřístupňování svých děl na těchto webových stránkách a serverech mají nositelé autorských práv možnost se domáhat v souladu s čl. 8 odst. 3 Informační směrnice vydání soudního příkazu u vnitrostátních soudů směrem ke poskytovatelům internetových připojení, jež jsou povinni přijmout dostatečná opatření k zamezení takového přístupu svých klientů.

Závěr

V první části analytického rozboru byla předmětem zájmu čistě Informační směrnice. Na základě zveřejněných judikátů Soudního dvora, stanovisek generálních advokátů a komentářů odborné veřejnosti, mohou být vyvozeny následující závěry.

Ve vztahu k oblasti rozmnožování autorských děl mohly členské státy EU před vydáním odpovídajícího judikátu a souvisejících zdrojů vykládat a implementovat problematiku rozmnožování pro soukromé užití bez rozlišení, zda pochází rozmnoženina z oprávněného či neoprávněného zdroje. V souvislosti s výkladem soukromého užití Soudním dvorem je však možné, že v současné chvíli existuje v členských státech právní úprava, jež je v rozporu s výkladem unijní úpravy, a tedy v rozporu s Evropskou právní úpravou. Respektive pokud si uživatel pořídí rozmnoženinu pro soukromé užití z nelegálního zdroje, dopouští se dle eurokonformního výkladu protiprávního jednání a tuto skutečnost by měly vnitrostátní právní řády reflektovat.

V oblasti rozšiřování autorských děl je stěžejním poznáním skutečnost, že změna nosiče rozšiřovaného díla vyžaduje opětovný souhlas nositele autorských práv k tomuto rozšiřování. Pokud si tedy jakákoliv osoba pořídí dílo, je právo nositele autorských práv na zamezení rozšiřování tohoto díla vyčerpáno prvotním prodejem, avšak pouze v případě, že je toto dílo ve stálé formě, na stejném nosiči. Nelze tedy toto dílo přenést na nosič jiný, u kterého by pak došlo k převodu vlastnického práva, v souladu s eurokonformním výkladem. Není tedy možné, aby právní řády členských států toto konání umožňovaly, aniž by byly v rozporu s eurokonformním výkladem.

Podstatným vývojem, zejména ve vztahu k internetovému prostředí, prošla problematika sdělování děl veřejnosti, a to hlavně v oblasti hypertextování. Hypertextování je považováno napříč všemi zdroji za neodlučitelnou součást internetového prostředí a jeho efektivního fungování. Avšak situací a okolností, ve kterých může být hypertextování v souladu či naopak v rozporu s eurokonformním výkladem práva, je celá řada. Jedním z výsledků diplomové práce je vytvoření analytického schématu, které zohledňuje výklad Soudního dvora k dané problematice a umožňuje posoudit, zdali je odkaz na autorsky chráněné dílo zveřejněn v souladu s unijním řádem či nikoliv. Ve své podstatě je užití hyperlinku

vždy sdělováním veřejnosti, avšak zdali je toto sdělování protiprávní je nutné posoudit z několika hledisek. V případě, že je dílo na internetu sdělováno s prvotním souhlasem autorů, je možné na něj odkazovat bez omezení, pokud není dílo zpřístupněno nové veřejnosti odlišné od té, která k němu měla při původním zveřejnění přístup. Na druhou stranu v případě, že je dílo sdělováno bez prvotního souhlasu nositelů autorských práv, je nutné kromě nové veřejnosti zohlednit i skutečnosti, zdali z odkazování plyne jejich zprostředkovateli zisk či zda o neoprávněnosti zveřejnění děl věděl. Pokud je alespoň jedna z těchto podmínek splněna, je odkaz na dílo zveřejněn protiprávně a nositelé autorských práv se mohou vůči tomuto odkazování na svá díla bránit vůči zprostředkovateli hyperlinku. V současnosti mohou existovat právní řády členských států, které v poskytnutí hyperlinku obecně protiprávnost vůbec nepřipouští, či ji hodnotí jinou optikou.

Doposud představené závěry jsou závěry první části analýzy zabývající se čistě aktuálním přístupem k výkladu autorského práva na internetu v EU. Předmětem zkoumání druhé části bylo, jaké jsou možnosti uplatnění těchto práv na internetu, kde leží odpovědnost za neoprávněně zveřejňovaná díla a zda je možné docílit absolutní ochrany autorských práv v prostředí internetu, aniž by byla omezena základní práva deklarovaná Listinou základních práv EU.

Informační směrnice stanovuje možnost nositelů autorských práv domáhat se u vnitrostátních soudů vydání soudního zákazu či určení povinnosti vůči poskytovatelům internetového připojení, jejichž smyslem je zamezit šíření autorsky chráněných děl a přístupu k nim. Tyto zákazy a povinnosti však mohou kolidovat se směrnici o elektronickém obchodu, která na základě některých technických aspektů zamezení přístupu k a šíření děl neumožňuje. Výstupem je zjištění, že evropská právní úprava neumožňuje zamezit porušování autorských práv probíhajícímu v peer-to-peer síti, jelikož jakýkoliv obecný a preventivní dohled nad provozem v síti nelze v unijním řádu připustit. Nositelé autorských práv se naopak mohou domáhat blokování konkrétní webové stránky, případně serveru, na němž jsou zpřístupňovány torrenty užívané pro sdílení v těchto peer-to-peer sítích. Stejně tak mohou autoři požadovat po poskytovatelích internetového připojení zamezení přístupu klientů poskytovatele k serverům, na nichž jsou díla protiprávně zpřístupňována. Existuje však celá škála technologií, které umožňují uživateli tyto blokace obejít. Evropská právní úprava nenabízí prostor k tomu, aby byla autorská

práva vynucována absolutně, jelikož řada opatření, která by pomohla k ochraně autorských práv, by byla v rozporu se základními právy. V návaznosti na to je v režii členských států zajistit, aby jejich právní řády neumožňovaly potlačovat tato základní práva ve prospěch ochrany autorských práv, jelikož by dle judikatury nebyl správně uplatněn princip proporcionality.

Pokud prolne závěry z analýzy úpravy proklamovaných autorských práv v EU a praktických možností nositelů se svých autorských práv domáhat, je možné vyvodit následující zobecňující výstup. Faktem je, že evropská právní úprava klade důraz na ochranu autorských práv v prostředí internetu a dává členským státům co nejširší prostor k uplatnění jejího smyslu. Zároveň je evidentní snaha o řešení problematiky porušování autorských práv na internetu, avšak současné nastavení unijního právního rámce neumožňuje nositelům autorských práv se účinně tomuto porušování bránit či se domáhat zjednání nápravy. Technologie se nikdy nepřizpůsobuje zavedeným právním strukturám a ustanovení práva nikdy nebudou vznikat v tempu vývoje technologií. Je tedy nejspíš přirozené, že vývoj a výklad evropské právní úpravy reaguje na nové technologie a na nové přístupy k internetu s podstatným zpožděním.

Nositelé autorských práv by zároveň neměli čekat na to, až bude právní úprava perfektní a všechny aspekty informační společnosti zohledněny, jelikož k takovému stavu jen stěží z podstaty věci v blízké budoucnosti dojde. Je nutné konstatovat, že pokud je v zájmu autorů zamezení porušování svých autorských práv, měli by rovněž hledat příčiny tohoto porušování a snažit se najít k uživatelům takový přístup, který je pro ně dostatečně přívětivý a za který budou ochotni vyplatit spravedlivou odměnu.

Seznam literatury

Právní předpisy

Listina základních práv Evropské unie ze dne 7. června 2016. In: Úřední věstník EU, C 202, 7.6.2016

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu). In: Úřední věstník EU, L 178, 17.7.2000

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti. In: Úřední věstník EU, L 167, 22. 6. 2001.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví. In: Úřední věstník EU, L 157, 30. 4. 2004.

Rozsudky SDEU (řazeny dle data rozhodnutí)

Rozsudek SDEU ze dne 7. 12. 2006 ve věci Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) proti Rafael Hoteles SA, věc C-306/05. ECLI:EU:C:2006:764

Rozsudek SDEU ze dne 24. 11. 2011 ve věci Scarlet Extended SA proti Soci t e belge des auteurs, compositeurs et  diteurs SCRL (SABAM), věc C-70/10. ECLI:EU:C:2011:771

Rozsudek SDEU ze dne 7.3.2013 ve věci ITV proti TVCatchup Ltd, věc C-607/11.

Rozsudek SDEU ze dne 13. 2. 2014 ve věci Nils Svensson a další proti Retriever Sverige AB, věc C-466/12. ECLI:EU:C:2014:76

Rozsudek SDEU ze dne 27. 3. 2014 ve věci UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH a Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH, věc C-314/12. ECLI:EU:C:2014:192

Rozsudek SDEU ze dne 10. 4. 2014 ve věci ACI Adam BV a další v. Stichting de Thuis kopie, věc C-435/12. ECLI:EU:C:2014:254

Rozsudek SDEU ze dne 22. 1. 2015 ve věci Art & Allposters, věc C-419/13. ECLI:EU:C:2015:27

Rozsudek SDEU ze dne 8. 9. 2016 ve věci GS Media BV proti Sanoma Media Netherlands BV a další, věc C-160/15. ECLI:EU:C:2016:644

Rozsudek SDEU ze dne 15. 9. 2016 ve věci Tobias McFadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH, věc C-484/14. ECLI:EU:C:2016:689

Stanoviska generálních advokátů (řazena dle data přednesení)

Stanovisko generálního advokáta PEDRA CRUZ VILLALÓNA ve věci C-70/10 Scarlet Extended SA proti Sabam ze dne 14.4.2011. ECLI:EU:C:2011:255

Stanovisko generálního advokáta PEDRA CRUZ VILLALÓNA ve věci C-314/12 UPC Telekabel Wien GmbH proti Constantin Film Verleih GmbH a Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH ze dne 26.11.2013. ECLI:EU:C:2013:781

Stanovisko generálního advokáta PEDRA CRUZ VILLALÓNA ve věci C-435/12 ACI Adam BV a další v. Stichting de ThuisKopie ze dne 9.1.2014. ECLI:EU:C:2014:1

Stanovisko generálního advokáta MACIEJE SZPUNARA ve věci C-484/14 Tobias McFadden proti Sony Music Entertainment Germany GmbH ze dne 16.3.2016. ECLI:EU:C:2016:170

Literatura a odborné články

BOŘÁNEK, Roman, 2017. VPN pro začátečníky: princip fungování, výhody a nevýhody [online]. root.cz [cit. 13.12.2017]. Dostupné z: <https://www.root.cz/clanky/vpn-pro-zacatecniky-princip-fungovani-vyhody-a-nevyhody/>

CÍSAŘOVÁ, Zuzana, 2014. Průlomové rozhodnutí Soudního dvora ACI Adam C-435/12 o kopírování z nelegálních zdrojů [online]. epravo.cz [cit. 15.5.2017]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/prulomove-rozhodnuti-soudniho-dvora-aci-adam-c-43512-o-kopirovani-z-nelegalnich-zdroju-94118.html>

GANTNER, Filip, 2015. K otázce vyčerpání práva na rozšiřování autorského díla v případě změny jeho nosiče [online]. epravo.cz [cit. 8.10.2017]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/k-otazce-vycerpani-prava-na-rozsirovani-autorskeho-dila-v-pripade-zmeny-jeho-nosice-98473.html>

GUIBAULT, Lucie, 2010. Why Cherry-Picking Never Leads to Harmonisation [online]. JIPITEC [cit. 21.11.2017]. Dostupné z: <http://www.jipitec.eu/issues/jipitec-1-2-2010/2603/JIPITEC%20%20-%20Guibault-Cherrypicking.pdf.pdf>

KLESLA, Jan, 2014. Evropský soudní dvůr nepochopil internet [online]. Právní rádce [cit. 15.5.2017]. Dostupné z: <http://pravniradce.ihned.cz/c1-61838580-evropsky-soudni-dvur-nepochopil-internet>

LLOYD J. Ian. Information Technology Law. Oxford: Oxford University Press, 2017, 539 s. ISBN 978-0-19-109170-4

O'NEILL, Megan, 2011. How Netflix Bankrupted And Destroyed Blockbuster [online]. businessinsider.com [cit. 7. 10. 2017]. Dostupné z: <http://www.businessinsider.com/how-netflix-bankrupted-and-destroyed-blockbuster-infographic-2011-3>

RANTOU, Marianna, 2012. The growing tension between copyright and personal data protection on an online environment: The position of Internet Service Providers according to the European Court of Justice [online]. European Journal of Law and Technology [cit. 15.5.2017]. Dostupné z: <http://ejlt.org/article/view/103/241>

STAMATOUDI, Irini, TORREMANS, Paul. EU Copyright Law: A Commentary. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Ltd., 2014, 1264 s. ISBN 978-1-78195-243-6

ŠMÍD, V. Globální systém duševního vlastnictví: účel a pozice WIPO a WTO. [Diplomová práce.] Praha: Univerzita Karlova – Právnická fakulta, 2015.

Usnesení Evropského parlamentu ze dne 9. července 2015 o provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (2014/2256(INI)).

VACHTL, Pavel, 2009. Sdílení souborů na Internetu a síť P2P – základní technologický přehled [online]. pcworld.cz [cit. 10. 12. 2017]. Dostupné z: <http://pcworld.cz/internet/sdileni-souboru-na-internetu-a-site-p2p-zakladni-technologicky-prehled-8350>

VAN DER ENDE, Martin a kol. Estimating displacement rates of copyrighted content in the EU. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2014, 307 s. ISBN 978-92-79-35136-5. Dostupné rovněž z: <https://ec.europa.eu/docsroom/documents/25565/attachments/1/translations/en/conditions/native>

WTO: What are intellectual property rights? [online]. wto.org. [cit. 9.9.2017]. Dostupné z: https://www.wto.org/english/tratop_e/trips_e/intel1_e.htm

Seznam obrázků

Obr. 1 Porovnání vývoje příjmů společností Blockbuster a Netflix	30
Obr. 2 Ukázka zobrazení hyperlinku	36
Obr. 3 Analytické schéma naplňování pojmu „sdělování veřejnosti“ ve vztahu k odkazování dle současné judikatury SDEU	40

ANOTAČNÍ ZÁZNAM

AUTOR	Bc. Vojtěch Mach		
STUDIJNÍ OBOR	6208R164 Globální podnikání a právo		
NÁZEV PRÁCE	Autorská práva na internetu v současném právu EU		
VEDOUCÍ PRÁCE	doc. JUDr. Václav Šmejkal, Ph.D.		
KATEDRA	KEP - Katedra ekonomie a práva	ROK ODEVZDÁNÍ	2018
POČET STRAN	63		
POČET OBRÁZKŮ	3		
POČET TABULEK	0		
POČET PŘÍLOH	0		
STRUČNÝ POPIS	<p>Tématem diplomové práce jsou autorská práva na internetu v současném právu Evropské unie.</p> <p>Cílem práce je napomoci, na základě analýzy nejnovějšího vývoje autorského práva EU, k vyjasnění nesporného eurokonformního výkladu toho, kdy dochází k porušení autorských práv na internetu. Rovněž si práce klade za cíl zhodnotit, zdali je poskytovaná ochrana autorských práv v prostředí internetu unijním právem dostatečná i v souvislosti s tím, jestli a jak je prakticky možné této deklarované ochrany dosáhnout.</p> <p>Práce je zaměřená na analýzu primárních a sekundárních zdrojů zabývajících se problematikou současné unijní úpravy autorských práv v prostředí internetu a související informační společnosti.</p> <p>Výstupem práce je vytvoření analytického schématu k předběžnému posouzení oprávněnosti zveřejnění autorského díla na internetu a následné zjištění, že současné nastavení unijního právního rámce neumožňuje nositelům autorských práv se účinně porušování svých práv bránit či se domáhat zjednáni nápravy.</p>		
KLÍČOVÁ SLOVA	Autorská práva, duševní vlastnictví, ochrana autorských práv, Evropská unie, Informační směrnice, směrnice o elektronickém obchodu, právo na rozmnožování, soukromé užití, právo na rozšiřování, sdělování veřejnosti, hypertextování, svoboda podnikání, ochrana osobních údajů		
PRÁCE OBSAHUJE UTAJENÉ ČÁSTI: Ne			

ANNOTATION

AUTHOR	Bc. Vojtěch Mach		
FIELD	6208R164 Law in the Global Business Environment		
THESIS TITLE	Copyright on the Internet in current EU Law		
SUPERVISOR	doc. JUDr. Václav Šmejkal, Ph.D.		
DEPARTMENT	KEP - Department of Law and Economics	YEAR	2018
NUMBER OF PAGES	63		
NUMBER OF PICTURES	3		
NUMBER OF TABLES	0		
NUMBER OF APPENDICES	0		
SUMMARY	<p>The diploma thesis focuses on Copyright on the Internet in current EU Law.</p> <p>The aim of the thesis is a disclosure of undisputed euro-conform interpretation of Copyright infringement on the internet and an evaluation of Copyright protection level on the internet.</p> <p>The thesis provides an analysis of primary and secondary sources that deal with the topic of current EU Copyright Law on the internet and related Information Society.</p> <p>The output of the thesis is analytical scheme which makes possible to preliminarily evaluate legal aspect of Copyright work publication on the internet. The thesis also finds out that current setting and interpretation of EU Copyright Law do not provide sufficient level of effective Copyright holders protection.</p>		
KEY WORDS	<p>Copyright, Intellectual Property, Copyright Protection, European Union, Information Society Directive, E-Commerce Directive, Reproduction Right, Private Use, Distribution Right, Communication to the Public, Hypertext, Freedom to conduct a Business, Protection of Personal Data</p>		
THESIS INCLUDES UNDISCLOSED PARTS: No			